

Молодіжний Вісник

ГРОМАДСЬКА ГАЗЕТА №53 (78) СІЧЕНЬ-ЛЮТИЙ 2013 РОКУ
ДЕРЖАВНОГО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ
"ВІННИЦЬКЕ МІЖРЕГІОНАЛЬНЕ ВИЩЕ ПРОФЕСІЙНЕ УЧИЛИЩЕ"

<http://vmvpu.vn.ua>

ОБЛАСНА ОЛІМПІАДА З ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Із метою стимулювання творчого самовдосконалення учнів, зацікавлення їх у поглибленому вивченні інформатики, виявлення та розвитку обдарованих учнів, 9 лютого 2013 року на базі Державного професійно-технічного навчального закладу "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище" проводився III етап II Всеукраїнської олімпіади з інформаційних технологій серед школярів Вінницької області.

Нова Всеукраїнська учнівська олімпіада була започаткована наказом Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України на базі досвіду Дніпропетровської міської олімпіади з інформаційних технологій, яка проводиться вже протягом 13 років. Вийшовши на всеукраїнський рівень, вона стала 20-ою у переліку всеукраїнських учнівських олімпіад з інших шкільних дисциплін, та минулого року вперше зібрала на змагання

старшокласників з усієї країни.

Всього участь у ній взяли 145 учасників, які здобули перемогу на попередніх етапах цього змагання.

Відкрив олімпіаду проректор із науково-педагогічної роботи та моніторингу якості освіти Білик Олег Олександрович. Він побажав учасникам творчої наснаги і перемоги в цьому змаганні.

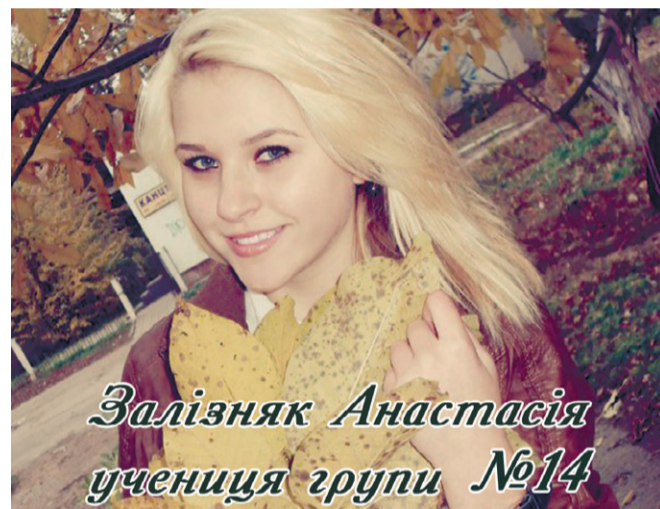
Також із вітальним словом звернувся директор ДПТНЗ "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище" Дмитрик Олександр Дмитрович, який зазначив, що училище є визнаним лідером в інформаційних технологіях у нашому регіоні, про що свідчить і його широка співпраця з іншими навчальними закладами, і щорічні нагороди у Всеукраїнських та міжнародних видавках та конкурсах у галузі інформаційних технологій.

Привітав учасників і голова журі Гороховський Олександр Іванович, декан факультету підвищення кваліфікації сучасних комп'ютерних технологій Інституту інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії Вінницького національного технічного університету, а також висловив бажання побачити кращих із них у лавах студентів факультету інформаційних технологій та комп'ютерної інженерії.

Потужна матеріально-технічна база ДПТНЗ "Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище" дозволила провести обласну олімпіаду на високому рівні.

Сама олімпіада проходила в один практичний тур, який неперервно тривав чотири години. Всього учасникам було запропоновано три завдання різної складності.

У конкурсних завданнях учнівської олімпіади використовувався принцип практичної спрямованості, відповідність тем ключовим подіям сучасності. Набутий досвід учасники у майбутньому зможуть застосувати у будь-якій галузі: телекомунікації,

*Залізняка Анастасія
учениця групи №14*

транспорт, освіта, інженерні обчислення, бухгалтерія та фінансовий облік, видавництво, маркетингові дослідження, торгівля тощо.

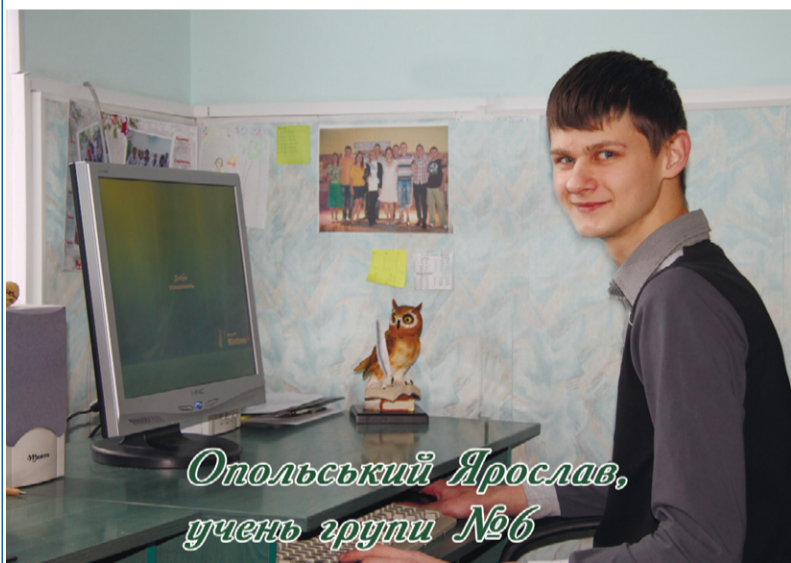
Учасники олімпіади виконували завдання на теми, актуальні в нашому повсякденному житті. При цьому вони демонстрували неординарні рішення та ідеї, котрі допомагають усвідомлювати, наскільки швидко змінюється світ, й які неймовірні можливості він відкриває. Роботи учасників заслуговують на увагу та усіяку підтримку.

Наш навчальний заклад представляли Опольський Ярослав, учень групи №6, Залізняка Анастасія, учениця групи №14, та Луценко Максим, учень групи №13.

За здобутими результатами Опольський Ярослав посів I місце, а Залізняка Анастасія - II місце.

Вітаємо нашу команду, яка показала високі результати, підтвердивши свої знання на обласному рівні.

Ткачук Г.Е., викладач фізики

*Опольський Ярослав,
учень групи №6*

«УЧІТЕСЯ, БРАТИ МОЇ, ДУМАЙТЕ, ЧИТАЙТЕ, І ЧУЖОМУ НАУЧАЙТЕСЬ, Й СВОГО НЕ ЦУРАЙТЕСЬ...»

Т. Г. Шевченко

Другого лютого відбувся обласний етап III Міжнародного мовно-літературного конкурсу учнівської та студентської молоді імені Тараса Шевченка. Цього року наш навчальний заклад також вирішив приєднатися до конкурсу. І не дивно, адже заявити про себе на такому рівні, мабуть, хоче кожний. Справа навіть не в результаті, а в можливості бути на рівних з навчальними закладами України та світу.

"Це шанс заявити про себе, свій талант і творчість, а головне - бути почутим", - так сказав про конкурс міністр освіти і науки, молоді та спорту України Дмитро Табачник. Та конкурс - це не лише задоволення власних амбіцій. Шевченківські стежки не повинні забуватися. Слово Кобзаря повинно жити поміж українців та знаходити відгук в усьому світі. Це і є головним завданням конкурсу. Нагорода знайде героя, та вшанування таланту Т.Г. Шевченка значно важливіше.

4 години роботи, складні й цікаві завдання: написання твору-роздуму,

пояснення висловів славетного Кобзаря, і на останок - продовження поеми "Наймичка" власним варіантом. Це чимало для чотирьох годин. А ще й самі завдання. Не просто "графоманство", а виважена думка, власне ставлення до особистості Кобзаря. Та складність була не в обсязі, а в новизні. Чим особливі завдання саме цього конкурсу? Як оцінюють роботи? Адже є й інші учасники, чого чекати від них? Та все колись робиться вперше. Досвід, здобутий тут, ніщо не замінить. А ще ж очікування результатів, нерви, які здавалось би, зовсім не потрібні, адже що написано, те й маємо...

І от серед учнів професійно-технічних училищ я виборов I місце. Та це не лише моя перемога. Я щиро вдячний адміністрації училища за підтримку і віру в мене.

Чи не найважливішою була підготовка до конкурсу. Я працював над собою усі канікули. В цьому мені допомогла (та що там допомога, сам би я й не наблизився до мети) викладач української мови та літератури Ластівка Ірина Володимирівна.

Але це не все. Цьогоріч фінальний етап конкурсу відбувся 9 лютого, де взяли

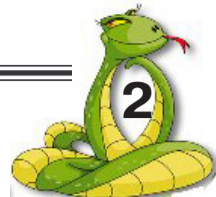
участь учні 5-11 класів загальноосвітніх навчальних закладів, військових лицейів, професійно-технічних училищ, студентів і курсанти вищих навчальних закладів. Відстояти свій потенціал мали змогу не лише знавці української мови, а й багатьох інших, що представлені в Україні. Не оминули увагою ці змагання й представники інших держав, представники Канади, Росії, Італії, Іспанії, Польщі та багатьох інших провідних країн світу.

Серед фіналістів пощастило бути і мені. Ще жодного разу я не брав участі в настільки складному й багатогранному змаганні. Нехай ця участь не буде останньою. Сподіваюсь на хороший результат. Та найголовніше для мене - це досвід, яким я зможу скористатись у майбутньому. Вічно сподіватись, але не діяти? Ні! Долучатись до усіх можливих починань - ось що потрібно для молоді людини, яка лише починає своє доросле життя.

**Пахолук Тарас,
учень групи № 6**

*Пахолук Тарас,
учень групи №6*

НА ШЛЯХУ ДО НЕЗВІДАНИХ ЗВЕРШЕНЬ

Н.В.

Ось і настав цей день... Випуск... Якось сумно і радісно одночасно... Сумно через те, що не будеш бачити вже рідних тобі людей так часто, а радісно, бо йдеш уже в нове доросле життя з новими переживаннями, емоціями, враженнями.

В училищі, де провчилися трішки менше, ніж 5 років, ми зустріли багато нових друзів, за яких вдячні будемо все життя, отримали знання, які не отримали б в жодному вузі, спілкувалися з чудовими людьми, які навчали, допомагали реалізувати здобуті знання.

"Я пам'ятаю день, коли прийшла подавати документи, як мене привітно зустріла Тетяна Миколаївна. Пам'ятаю, як на першій зустрічі хвилювалась Наталія Леонідівна, як ми бігали перед кожною здачею дипломних і курсових робіт, як здавали останню дипломну роботу... Хочеться повернути час назад і пережити всі ті емоції знову, можливо, десь виправити свої помилки, десь допрацювати".

Лецька Вікторія

"Випускникам на порозі нового життя я хочу побажати знайти ту справу, якою вони хочуть займатися все своє життя. Цінувати кожну мить свого життя і не жалкувати про те, що вже зроблено, тому що це безцінний досвід. Мати вірних та надійних друзів, адже з ними легше йти по життю. Будьте щасливі, кохані, здорові. Несіть в подальше життя тільки радісні та щасливі моменти, не сумуйте, якщо щось не вдається, пробуйте ще і ще, досягайте поставлених цілей та задач. Нехай знання, отримані в училищі, неодмінно стануть запорукою вагомих здобутків, допоможуть вам досягти омріяних вершин у вашій майбутній діяльності. Наснаги, оптимізму та невичерпної енергії по життю!"

Даценко Тетяна

Хочу побажати кожному учню училища не зупинятися на досягнутому, а постійно удосконалювати себе і свої знання. Любити та поважати себе та своїх батьків. Зустріти своє кохання та головне - не втратити його. Побудувати прекрасну кар'єру, яка буде приносити не тільки постійний хороший прибуток, але й задоволення. Пронести через життя всі ті знання, які отримали в училищі і

не забувати тих, хто їх доі. Хай подальша дорога в майбутнє буде легка та світла, щаслива та радісна, нехай завжди поряд крокує удача і успіх в усіх починаннях"

Лецька Вікторія

"З моменту, коли я одягнула стрічку "Випускник 2013", зрозуміла, що момент настав. Момент, коли ти остаточно увійшов у доросле життя. Ще вчора ми сиділи за партою та писали конспекти, а сьогодні уже стоїмо перед вибором - продовжити навчання чи працювати. Кожен із нас самостійно вирішує, що йому робити зі своїм життям. У всіх різні цілі у житті та свої уявлення про успіх, тому потрібно з розумом зробити крок назустріч дорослому життю!"

Лиса Ольга

Що таке успіх? Успіх - це коли твоя робота приносить тобі задоволення та коли ми можемо, за допомогою своїх знань, виконувати її на найвищому рівні. Також успіхом в житті є створення дійсно щасливої сім'ї, адже без підтримки рідних ми ніхто!

Так складається, що починаючи з першого класу вчителі стають для нас "другими мамами". Вони трепетно вчать нас писати та читати. Але по закінченню школи настає новий етап у нашому житті: починаються нові предмети, інші товариші, викладачі, які стають нашими першими порадниками, і навчання в училищі, яке з часом стало для кожного рідною домівкою. Викладачі не просто навчали нас предметів "Товарознавство", "Маркетинг" чи "Бухгалтерський облік", вони стали нашими вчителями життя!

"Вчителям, в свою чергу, я хочу побажати побільше вдячності та приємних учнів, витримки та наснаги для нових звершень. Бажаю Вам, щоб Ваше життя було повноцінним, з приємними турботами, геніальними ідеями та блискучими перемогами. Ще хочу просто побажати вам, щоб ви і ваші сім'ї ніколи не хворіли, як і у всі віки, здоров'я - це основа. Нехай в душі вашій ніколи не вичерпається джерело доброти! Довгих років життя вам, радості і сміху, поваги оточуючих та любові рідних. Звичайно, я бажаю вам щастя, натхнення та успіхів у всіх ваших справах, нехай посмішка завжди прикрашає ваше обличчя!"

Лецька Вікторія

Група №33

Група №22

Група №7

Група №7

Звісно були і непорозуміння, без них не обійшлося. Але саме вони дали змогу зрозуміти нам один одного та стати рідними, як з одногрупниками, так і з викладачами. За час навчання ми пережили разом поразки та успіх, сльози та радість, згадуючи такі моменти, ніколи не забудеться підтримка, яку ми отримали від своїх дорогих викладачів. Ніколи не забудеться все, що було за час нашого навчання: смішні моменти, підготовка до різних подій та багато іншого.

Вони залишаться не тільки в нашій пам'яті, вони залишаться в нашому серці! Дякуємо щиро, дороге ВМВПУ!!!

Лиса Ольга, Лецька Вікторія, Даценко Тетяна, випускники-2013

Слова привітання від майстра виробничого навчання Драчук

Ось і настав радісний, хвилюючий момент вашого життя. Ви отримували диплом кваліфікованого робітника - заповітний, омріяний диплом - свідчення про насичені роки навчання, підсумок старанності кожного учня в опануванні професією, заслужений вінець кропіткої праці; своєрідна перепустка у професійне життя, де віднини кожен із вас зможе використати на практиці, у щоденній роботі знання і досвід, набуті за роки навчання, а свято випуску - лише мить на порозі майбутнього професійного життя.

Стежина життя... Це по ній кожен має пройти гідно. Але якою вона буде?

Минуло півтора роки з тієї пори, коли ви прийшли у наш чудовий навчальний заклад і протягом цих років ми змінювалися разом: працюючи, навчаючись, відпочиваючи. А вже сьогодні ви багато чому навчилися, стали дорослими. Але перш за все, ви стали добрими, свідомими, зібраними і трудолюбивими громадянами нашої незалежної України.

Увесь великий педагогічний колектив пишається вами. Разом з тим, нам так буде вас не вистачати. Адже, навчаючись, ви робили ще багато хороших справ. Дякуючи вам, ми маємо високі результати в спорті та художній самодіяльності. Ви добросовісно працювали на підприємствах міста та області. Ви приносили навчальному закладу перемоги на конкурсах та олімпіадах. Велике вам за це спасибі!

Ви йдете в доросле життя в складний для країни, для нашого суспільства, для кожної сім'ї час. Частина підприємств скорочує чисельність працюючих, але залишаються ті, хто вмів і хоче працювати, ті, хто організований і дисциплінований. Таких фахівців ми і готуємо. Професії, які ви отримали, потрібні народному господарству, затребувані в усіх куточках нашої держави. Я сподіваюсь, що ви будете успішними, як на виробництві, так в сімейному та особистому житті.

Час пливе! Живіть достойно. Хай вам щастить!

Горизонт рожевий, поки нездоланий...

А за ним - тривоги, праця, відкриття.

Та такий він чистий і такий жаданий...

Хай таким і буде все ваше життя!

Шановні випускники!

Сьогодні настав водночас веселий і сумний день. Ми зійшли ще на одну сходинку нашого життя. Змушені попрощатися зі стінами нашого навчального закладу, які стали нам за цей час рідними. Сьогодні кожен із нас піде у шлях, що буде повний радості та печалі, успіхів та невдач. У кожного він буде свій, незрівняний. Я з гордістю можу сказати, що ми - випускники Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища, сьогодні кожен із нас - кваліфікований фахівець у своїй справі.

Я хочу побажати вам, шановні випускники, золоту вдачу в вашій нелегкій дорозі, успіхів у всіх ваших починаннях, невід'ємних помилок, які принесуть вам тільки перемогу, гарних людей на вашому шляху.

Я висловлюю подяку адміністрації за їхню старанну роботу, вчителям, які надавали нам високий рівень знань, які обмежували нас, як ювеліри. Особливу подяку висловлюємо нашим дорогим майстрам за індивідуальний підхід до кожного з нас, компетентність, відповідальність і доброзичливість.

Іваніщенко Вячеслав,

староста групи №24

Закінчилися заняття, пролунав останній дзвінок. Ще не так давно ми переступили поріг Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища, будучи абітурієнтами, а сьогодні ми вже випускники. Назавжди залишаться у пам'яті невиконані і виконані домашні завдання, уроки, лабораторні і практичні роботи, виробничі навчання. Нерідко будуть згадуватися вимоги і настанови вчителів, класного керівника, майстрів. Кожному із приємною посмішкою виринуть у пам'яті курйозні ситуації, які виникали під час навчання, проживання в гуртожитку, на дозвіллі.

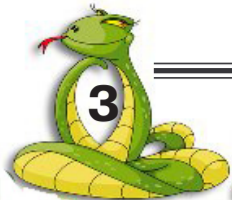
Стає радісно і сумно водночас. Не бачитимемо ми щодня майстрів, які проводили нас у світ нової професії, вказуючи шлях у життя. Вони доклали зусиль до нашого навчання і відпустили нас, аби ми здобували досвід роботи, вдосконалювали свої вміння і навички, працюючи за обраними професіями чи продовжуючи навчання в інших навчальних закладах.

Я вірю, що ми завжди залишимося дружнім колективом, будемо підтримувати товариські стосунки один з одним, відвідувати нашу альма-матер.

Я вітаю усіх випускників із цим знаменним днем. Перед вами відкриваються нові можливості, нові шляхи, у яких ви будете продовжувати шукати своє покликання, збагачувати свій духовний світ, жити за законами добра та совісті. Турбуйтеся про батьків, близьких та рідних, не забувайте своїх вчителів, залишайтеся завжди собою.

Щастя вам у всіх починаннях і задумах, дорогі випускники!

Липницький Костянтин, учень гр.№7

"Бережіть собори душ наших!"
Олесь Гончар

Соборність України - одна з важливих тем історії України. Для українського народу, віками позбавленого своєї власної державності та розірваного на частини між сусідніми країнами, дана проблема завжди була особливо болючою й неймовірно складною.

Сягає у глибину віків ідея єдності українських земель. У XVIII ст. - на початку XX ст., коли українські землі були поділені між Польщею, Росією, Румунією, Австро-Угорщиною, ця ідея спалахувала нестримним вогником у серцях непокірних українців, які наголошували, що для боротьби за свої національні інтереси Україні вкрай потрібна територіальна цілісність.

Українська революція 1917-1920 років зробила реальністю мрію багатьох поколінь українців про об'єднання в єдину соборну державу. 22 січня 1918 року Центральна Рада оприлюднила Четвертий Універ-

сал, яким було проголошено незалежність України. Через рік, 22 січня 1919 року, з'явився Універсал Директорії УНР (більш відомий як Акт Злуки) про возз'єднання Української Народної Республіки і Західно-Української Народної Республіки в єдину Соборну Україну. 24 січня 1919 року було ухвалено закон про святкування 22 січня як Дня проголошення самостійності України. З січня 1999 року цей день офіційно відзначається як День Соборності України. Президент України Віктор Янукович у грудні 2011 року своїм Указом установив День Соборності та

Сво-

боди України, який відзначається щорічно 22 січня.

Наш навчальний заклад також долучився до урочистого святкування Дня Соборності України. Заходи в рамках святкування дали можливість усім присутнім учням ще раз перегорнути й осмислити українську історію.

22 січня 2013 представники активу груп Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища на чолі з головою учнівського самоврядування ПТНЗ

області Миколою Кобисею здійснили урочисту ходу та покладання квітів до пам'ятника видатного провідника українського народу, поета Т.Г.Шевченка.

Також у цей день в актовій залі училища відбулась відкрита виховна година з нагоди святкування Дня Соборності та свободи України, що підготували викладачі Коваль О.В., Мельничук Л.В., Чорба Т.О., які прагнули ще раз нагадати учням навчального закладу про нелегкий

шлях формування соборної України, про людей, які ціною власного життя боролись за свою країну.

Завдяки цікавим історичним відеосюжетам, які допомагала підготувати Мельничук Ірина, учениця групи №40, глядачі мали можливість дізнатись про покрокове формування возз'єднаної України.

Демянчук А.І.,
культурний організатор

ДЕНЬ СОБОРНОСТІ - СВЯТО СПРАВЖНІХ УКРАЇНЦІВ!

22 січня для українського народу є воістину знаменною і ключовою датою. Саме цього дня у далекому 1919 році в Києві на Софійській площі Актом злуки Української Народної Республіки і Західноукраїнської Народної Республіки було проголошено возз'єднання усіх роздроблених і поштатованих різними імперіями частин українських земель в одну державу.

"Одніні во єдино зливаються століттям одірвані одна від одної частини єдиної України - Західно-Українська Народна Республіка/ Галичина, Буковина і Угорська Україна/ і Наддніпрянська Велика Україна.

Здійснюються віковічні мрії, якими жили і за які умирали кращі сини України. Одніні є єдино незалежна Українська Народна Республіка", - так зазначалось в універсалі УНР.

На жаль, цей документ не змінив політичної ситуації в Україні, але яскраво виразив тогочасні настрої і прагнення нашого народу до самостійності. Він показав глибоку віру, нестримну надію та героїчну стійкість нашої обездержавленої нації.

Дух цього документа іще чіткіше окреслив Павло Чубинський у рядках, які стали нашим Національним Гімном - "Ще не вмерла Україна". І якби можна було б якось зафіксувати силу впливу цього маніфесту на свідомість українців, то, мабуть, він зміг би дорівнятися до вибуху на Сонці. Він показав, що знедолена і зранена Україна існує - вона жива, вона хоче жити!..

І, як показала історія, усе воістину священне не може бути забуто. Перше офіційне святкування Дня соборності Укра-

ни відбулось у 1939 р. в Карпатській Україні в м. Хуст. Тоді, 22.01.1939 р., на урочисту демонстрацію з'їхалось понад 30 тисяч українців із різних куточків світу.

А в 1990 р., передчуваючи розпад радянського режиму, між Києвом і Львовом був утворений "живий ланцюг". Від 1 до 3-х мільйонів людей стали разом, узявшись за руки і, тим самим, стали живим символом єдності та незламності. В кінці 2000-х років почали відроджуватись традиції створення "живих ланцюгів". Так у 2008 - 2011 роках у Києві на міст Патона вийшли до 1 тисячі людей, які символічно з'єднали собою Правий і Лівий береги Дніпра. А у Львові "живий ланцюг" протягнувся від пам'ятника Т. Шевченку до пам'ятника Степана Бандері, об'єднавши до 5 тисяч українців.

Офіційного статусу це свято набуло в 1999 р. указом Президента України Л. Кучми. А 30 грудня 2011 року указом Президента України В. Януковича День соборності на офіційному рівні відмінено, а натомість, 22 січня проголошено Днем соборності і свободи України.

2013 рік не став виключенням. І 22 січня День соборності відзначався на найвищому урядовому рівні. Представники з усіх областей України, а це урядовці, діячі культури, члени громадських організацій, науковці, студенти - представники різних верств українсько-

го суспільства, були урочисто запрошені до Києва в палац "Україна", де їх привітав Президент України В. Янукович. Також відбувся святковий концерт.

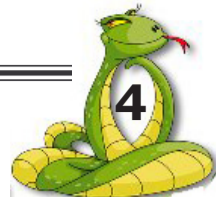
Отож, життя триває, триває становлення України, її перші боязкі й полохливі кроки на міжнародну політичну арену. Так, наша держава часто спотикається, бо ще не має такого державницького і політичного досвіду, як інші країни Європи, але у нас є шире серце, незламна воля і нестримна віра у краще майбутнє для нащадків. Тож

давайте збережемо, підтримаємо і продовжимо енергетичне послання своїх предків - збережемо внутрішню цілісність і соборність своїх власних душ. Бо ми - українці, і ми того варті!

Вижга М.В.,
викладач української мови та літератури

Делегація від Вінницької облдержадміністрації на святкуванні Дня соборності та Свободи України у Києві, у складі якої - викладач ВМВПУ Микола Вижга

ДРУГ ПІЗНАЄТЬСЯ

В БІДІ

Сьогодні нас оточує велика кількість скарбів: і матеріальних, і духовних. Кожна людина на своєму життєвому шляху бажає знайти щастя, що вважається найбільшою цінністю. А ще кожен хоче мати хороших друзів, які будуть розуміти, допомагати, підтримувати і в біді, і в радості. Недаремно є прислів'я: "Друг пізнається в біді..."

У нашій групі навчаються веселі, добрі,

щирі дівчата. У колективі панує атмосфера відкритості, довіри, бажання завжди прийти на допомогу, даючи наснагу кожному працювати плідно та якісно.

Дівчата нашої групи готові відгукнутися на чийсь біду, допомогти, тому завжди беруть участь у благодійних акціях.

А тепер біда прийшла і до нас. Учениця нашої групи Катерина потрапила в аварію. Наша Катя, Катюшка, завжди привітна, усміхнена, весела, непосидюча...А зараз вона прикута до ліжка, лікарі забороняють

їй ходити, вона вже перенесла операцію, попереду ще декілька місяців на лікарняному ліжку та нова операція. Але незважаючи на це Катя не падає духом, вірить в краще. І ми намагаємося підтримувати в ній цю віру.

Щодня ми телефонуємо їй, щоб запитати, як вона себе почуває, розповідаємо про наші справи, щоб Катя не відчувала себе самотньою, всіма забутою. Ми сумуємо за нею, чекаємо її в училищі.

Учні групи №15

УРОКИ МИЛОСЕРДЯ

Цілком справедливим є твердження про те, що благодійність - один із виявів гуманності, що проявляється через чуйність, повагу, любов до ближнього, вміння співпереживати, прощати людські недоліки і вади. Це людяний і людський крок, на який у реальному житті здатний, на жаль, далеко не кожен. Мабуть, саме тому благодійність завжди в народі вважалася й залишається вищою чеснотою, а ті, хто здатний на неї, викликають щире повагу.

Саме тому учні нашого училища ніколи не відвертаються від тих, хто потребує допомоги та щирої молитви. Так, учні закладу зібрали та перерахували кошти на лікування маленького хлопчика Назарчика, хворого на лейкемію, близько 2 000 тисяч гривень, якому зараз проводиться інтенсивна терапія, спрямована на відновлення життєдіяльності функції органів після хіміотерапії.

Благодійність, дійсно, є найбільшим виявом гуманності, бо саме завдяки цій людській здатності - безкорисливо прийти на допомогу іншим - не зникає добро. Вона робить суспільство кращим та милосерднішим. Тож, будьмо не байдужими один до одного, творімо добро!

А тобі, Назарчику, бажаємо швидкого одужання, міцного здоров'я, ясного сонечка над головою! Запрошуємо тебе відвідати наш навчальний заклад, і можливо, в майбутньому навіть стати нашим учнем...

Демячук А.І., культорганізатор

С БЛАГОДАРНОСТЮ В СЕРДЦЕ...

Я, Асеева Наталия, ученица третього курсу, осваиваю профессию "Оператор компьютерного набора. Оператор компьютерной верстки". Мне очень нравятся эта профессия, так как с детства мечтала овладеть техническими знаниями.

Поделюсь маленькой историей, которая связала мою жизнь с Винницей. Я заканчивала 10-й класс Донецкой спецшколы для детей со сниженным слухом и больше начала общаться с Мариной Ольшанской. Мы с ней учились в одной школе, а уже на то время она была ученицей ВМВПУ. Ее рассказы об училище и группе очень впечатлили меня, и я решила поступать на ту же специальность, что и она. Передавая свой опыт, Марина просила меня, чтобы я тоже старалась хорошо учиться. И я пообещала ей, что пойду по ее следам. Я благодарна ей за советы и напутствие, и, действительно, стараюсь хорошо себя проявлять и в учебе, и в активной жизни училища.

На спецдисциплинах и уроках производственного обучения я не просто выучила такие программы как Excel, Access, Word, PowerPoint, Adobe Photoshop, Sony Vegas и др., но и прекрасно справляюсь с любыми заданиями. Мне ничего не стоит сделать брошюру, буклет, визитку, презентацию и т.д. Я сама могу сверстать газету: вставить фото, картинки, статьи, придумать дизайн. Особенно мне нравится работать в программе Adobe Photoshop, так как именно в ней можно изменить цвет глаз, подобрать фон, красиво оформить задуманное. Мы с

группой договорились не заказывать виньетки, постараемся сделать их сами, ведь так хочется, чтобы осталась долгая и не-

звонкая выставка, прогулки по городу, фотосессии у фонтана. Не раз мы все вместе играли в боулинг, бильярд, катались на конь-

ки для вазонов из природных материалов.

Как-то раз я пошла на конкурс по спецмастерству. Мне дали

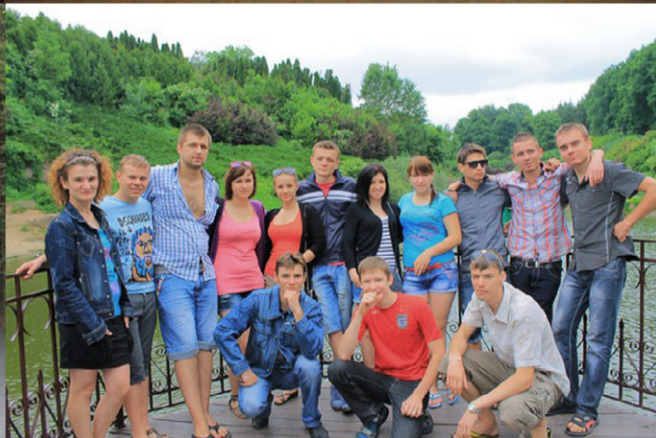
Таким образом, интересно воспринимать информацию, легко понять и запомнить. Мы очень благодарны учителям, потому что они всей душой стараются поместить нас в красочную сказку.

Огромное спасибо нашим дорогим мастеру И.В. Ластивке, переводчику И.А. Колодкиной и классному руководителю С.П. Мазуренко. Они научили меня смотреть на мир другими глазами, своими советами и собственным примером старались изменить мою жизнь к лучшему. С их помощью я повзрослела, смогла многое переоценить, научилась делать добро, бескорыстно помогать другим. За два с половиной года я приобрела не только солидный багаж знаний, но и бесценный опыт общения со слышащими людьми. Все это время я была окружена их вниманием, заботой и любовью. Я это очень ценю.

Не верится, что я уже на третьем курсе, что скоро выпуск. А так не хочется прощаться с ВМВПУ, ведь жизнь и учеба в Виннице приносит одно удовольствие. Я бы очень хотела после получения диплома продолжить учебу по этой профессии или устроиться по специальности на работу.

От имени нашей группы желаю всему педагогическому коллективу счастья, здоровья, хороших учеников и уважения от них, терпения и успехов во всем. Надеюсь, что новая 27-я группа будет достойной нам сменой. Я верю, что придут классные ребята с огромным желанием учиться и трудиться, которые будут действительно ценить те возможности, которые открывает для нас ВМВПУ.

Асеева Наталия, ученица группы № 27

забываемая память о наших ребятах и ВМВПУ.

У нас очень хорошая, дружная и веселая группа, много времени мы проводим вместе. Больше всего, конечно, запоминаются наши "вылазки". Особенности воспоминания оставили в нашей памяти экскурсии в музеи Н.И. Пирогова и М.М. Коцюбинского, поездка в Софиевский парк, ви-

ках, культурно отдыхали в пиццерии. В училище мы принимаем участие в спортивных соревнованиях, в концертах, где поем песни на жестовом языке, мастерим своими руками разные поделки для благотворительных ярмарок. Например, куклы, которые мы сделали на продажу, разошлись одними из первых. А еще мы клеили, вырезали, создавали красивые картины и горшоч-

ки для вазонов из природных материалов. много разных заданий, которые нужно было выполнить на компьютере. За участие в мероприятии я получила билет в кино и грамоту, которая уже два года висит у меня дома на стене.

Что касается уроков, то обучение проходит на высоком уровне. Многие преподаватели приносят готовые презентации и рассказывают нам темы, опираясь на фото- и видеоматериалы.

“Мов щира сповідь, слово те моє...”

Зеленим раєм, перлиною Поділля називають споконвіку Вінничину.

Тут минули дитячі роки Михайла Грушевського, видатного історика, першого президента Української Народної Республіки. Із Вінничиною пов'язані імена композиторів Чайковського та Леонтовича.

На щедрій подільській землі народилися відомі письменники Михайло Коцюбинський, Степан Руданський, Михайло Стельмах, Микола Трублаїні, Василь Стус та багато інших.

Сам Всевишній щедро обдарував наш край. І така земля не могла не дати величезної когорти сучасних митців слова, таких як Євген Гуцало, Світлана Травнева, Тетяна Яковенко, Володимир Забаштанський, Степан Литвин, Ганна Чубач, Валентина Сторожук, Володимир Рабенчук, Петро Головатюк, Анатолій Бортняк і багато інших.

24 грудня 2012 року в нашому навчальному закладі відбулася творча зустріч із відомою подільською поетесою, вчителем-методистом, керівником літературної студії “Срібний передзвін”, редактором мистецького альманаху “Стожари Поділля”, членом Національної спілки журналістів України, лауреатом Подільської літературної премії “Кришталева вишня” та Одеського конкурсу - “Аркадійська осінь”.

Зустріч пройшла під гаслом “Мов щира сповідь, слово те моє...”. Учні нашого училища підготували цікавий сценарій, провели пошукову роботу і надали на конкурс цікаві газети про поетесу та її творчість, підготували виставку книг Світлани Миколаївни, а сама поетеса розповідала про себе, читала свої вірші, відповідала на питання слухачів, яких цікавило, коли написала вона свій перший вірш, коли до неї приходять натхнення, хто її улюблений письменник, з якими цікавими людьми вона зустрічалася... Жодне запитання не залишилося без відповіді.

Вірші поетеси перекладені на російську, білоруську мови та іврит.

Традиційна пісенність її поетичної творчості, простота й зрозумілість полюбилась таким композитором, як Віктор Александров, Станіслав Городинський, Володимир Грищенко, В'ячеслав Колотій, Віктор Кубасов, Василь Папаїка, Віталій Шкільнюк, Василь Остапенко, Олекса Славин, Андрій Грищук, Тамара Ковальчук, Ірина Тарнавська, Юлія Броварна, Олесь Коляда.

Понад сто пісень Світлани Травневої, одухотворені музикою цих композиторів. Травневу співає Україною, Травневу переписує український світ на теренах Росії, Канади, Австралії, Італії, Португалії... Всюди, де розпоршені по світу українці, беруть, крім роботи, ще й любов до своєї покинутої Батьківщини...

Пісні на вірші Світлани Миколаївни стали переможцями міжнародних та всеукраїнських конкурсів.

До нас на свято поезії та музики завітали надзвичайно талановиті гості, які з великим задоволенням виконували пісні, написані на слова нашої землячки Світлани Травневої.

Солістка гурту обласного об'єднання

всеукраїнського товариства “Просвіта” імені Т.Г. Шевченка, голова обласної організації Всеукраїнської Ліги жінок - Ольга Коновалова - Крива, Лауреат Міжнародних і Всеукраїнських конкурсів - Катерина Радецька; виконавиця пісень на вірші Світлани Травневої, вчителька української мови та літератури, - Людмила Мельник; народний аматорський хор Вінницького міського палацу мистецтв “Зоря” “Добродар” під керівництвом Галини Бунь.

Світлана Миколаївна зауважує: “Щоб дізнатися про поета, потрібно побувати в тих місцях, де він народився, бо саме там, біля калини край маминої хати поміж мальв, що обступили стежину до неньчиного порогу з обох боків, засвічується поетове слово. Моє слово виколисували Неменка і береги Собу, що на Іллінеччині, які моя матуся подарувала мені в травні 1950 року...” Саме тому багато поезій та пісень було присвячено рідному краю, це і вірш “Моя Іллінеччина”, і пісні: “Моє Поділля”, “Мамине село”, “На рідній землі”.

Вірші та пісні, присвячені найріднішій у світі людині, та всьому, що з нею пов'язане, - матері - найглибші і найкращі.

Не залишили байдужими пісні “Катеринин день”, “Берегиня”, “Роде мій”.

Багато в людському світі сказано про красу і неповторність почуття кохання. Здається, що нічого нового вже не скажеш. Та людські стосунки такі багатобарвні, й Світлана Травнева знову дивує нас такими ніжними і теплими словами.

Прозвучали пісні “Я знаю”, “Ти не повірив, що тебе люблю”, “Зима любові”

Доля України, її минуле, сучасне і майбутнє є актуальними і для героїні нашої зустрічі, тож звучали поезії, присвячені Україні, яку вона порівнює з матір'ю.

Продовжив святкову зустріч поет, колега Світлани Миколаївни, викладач Вінницького національного технічного університету Анатолій Хомчук, який також поділився зі слухачами гарними віршами про Світлану Травневу.

Завершила зустріч пісня “Моя рідня”, яка об'єднала всіх гостей та слухачів.

Зустріч із вінницькою поетесою Світланою Травневою

“Берегиня”

На твоїх долонях, рідна ненько, Добрих і п'яних, мов дух землі, Примостилось літечко раненько, Ніби соловейко на гіллі.

У твоїх очах, моя рідненька, Лягідних і ніжних, мов блакить, Сходить сонечко над світ ясененьке І завжди теплом твоїм бринить.

Щирим серцем, дорога матусю, Ти зіграла всі мої літа. Піснею до тебе пригорнуся, Світла доле, матінко свята.

У твоїх словах сердечних, нене, Що до нас спішать, немов гінці, Мудрість і тривога - сокровенні Материнські вірні посланці.

У твоїй душі, моя хороша, Праведній, немов життя Христа, Молиться уклінно Матір Божа, Щоб у світ спішила доброта.

“Ти не повірив”

Ти не повірив, що тебе люблю, Що свою душу я тобі розкрила, Що серце, чисте й сповнене жалю, Перед любов'ю - пташеня безкриле.

Ти не повірив в правду слів моїх, До мого не торкнувся суму й болю, Я ніжність берегла із уст твоїх І дякувала Богові та Долі.

Ти не повірив, що тебе люблю, Мені на спомин пісня лиш зосталась, Я з тої пісні й слова не згублю, Бо нею вперше про любов зізналась.

Ти не повірив, що тебе люблю, А я й не прошу ні за що завдатку, На тебе я молюсь, тебе молю За всі нездійснені кінці й початки.

Кравець В. В., викладач української мови та літератури

Немає нічого світлішого від слова «мати». Воно народжується разом із нами, із першого вигуку “ма-ма”, із отих миттєвостей, коли ми починаємо розуміти, що навколо нас - люди. І найрідніша, наймудріша серед них - мати. Ота, що на світі одна.

Мати - це насамперед милосердя, доброта, людяність і ласкавість, які так потрібні нам завжди, а отже, її коліскова пісня. Без коліскової пісні немає дитинства, як без дитинства немає людини, її майбутнього. Отже, все починається із коліскової. Звідси беруть початок наші турботи, смуток і радість, тривоги і сподівання. З цієї першої почутої мелодії ми відчуваємо багатоголосся життя і світу. Місце матері у нашому житті - особливе. Ми весь час звертаємося до найдорожчої людини. Про все це йдеться у народних піснях “Благослови, мати, весну зустрічати”, “Чом ти мене, ненько, рано розбудила”, “Ой час, мати, мене заміж віддавати”.

Наш народ завжди глибоко шанував матір. Вона - берегиня сімейного вогнища, вірна дружина. У важкий час ми кличемо матір і віримо, що вона нас чує і прийде на допомогу.

Саме їй - найдорожчій, найріднішій присвячена пісня “Чорнобривці”. Цей твір зачаровує чудовими словами і не менш чудовою мелодією. Вона торкається тих духовних струн, що одвічно жили в народі, її мелодія і слова пов'язані з образом матері, яка дарує своєму сину, виряджаючи його в далеку життєву дорогу, вишитий рушник, як символ материнського благословення і материнської любові.

Мамині руки завжди залишаться у нашій пам'яті. У години лиха і радощів ми не забуваємо наших матерів, згадуємо лагідні риси їх обличчя.

Де б ми не працювали, завжди із вдячністю згадуватимемо наших учителів, наставників, вихователів, адже вони піклуються про нас, як матері, бажають бачити нас добрими, чесними.

Мамо, ім'я твоє пронесу крізь роки, як святиню.

Найцінніші люди на землі - Матері - сади у білім цвіті, Матері - це хліб наш на столі. Як же матерів нам не любити, Як не шанувати працю рук? Адже це вони нас вчили жити,

Мати - слово святе

Жити щасливо і без розлук.

Всі ми вдячні матерям за ласку.

Ви для нас ніколи не старі...

В рідний дім завжди, неначе в казку.

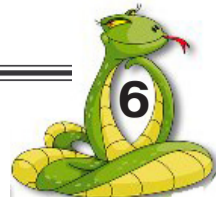
Добрі, милі, любі матері.

Не завжди висловлюємо ми свою вдячність за турботу, забуваємо, що ніщо так не зігріє душу матері, як добрі, ласкаві слова дитини.

Тож, давайте скажемо своїм матерям, які вони нам дорогі.

Баланда Т.М., викладач іноземних мов

Тетянин день - свято студента

Біжать роки без відпочинку, Не роблять ні на день зупинки, Проте студентам раз у рік Відпочивать зовсім не гріх.

Традиційне студентське свято. Тетянин день - відзначають 25 січня. Однак небагато сучасних студентів знають історію цього свята, тобто чому саме цей день є їхнім, так би мовити, "професійним святом".

Це свято запроваджене на честь Великомучениці Тетяни, дочки заможного римлянина, яка прийняла смерть за християнську віру та доброту. Батько Тетяни тричі обирався консулом Риму і виховав дочку в істинній вірі. Тоді всі поклонилися язичницьким Богам, а сім'я Тетяни проповідувала християнство. Гоніння на християн при правителі Олександрові Северові були дуже жорстокими. Тетяну пекли вогнем, потім засліпили і кинули на поживу до лева. Але лев її не зачепив. Свята прийняла всі муки, але віри не зреклася. Ситуація вийшла патова: влада просто не знала, що робити. Чутки в Римі

розповзалися швидко, і заборона на релігію завдяки Тетяні набула все більше прихильників. Врешті-решт, було вирішено стратити християнку мечем. Цього разу дівчина таки померла, але факел віри, запалений нею, горить і до цього дня. За мученицьку смерть дівчину визнали святою.

За іншими версіями, це ім'я має давньогрецьке походження від слова "татто", що означає упорядниця, засновниця або ж походить від імені царя сабінського племені, яке жило на римських пагорбах, Татюса. Є навіть думка, що воно має давнє слов'янське коріння і бере початок від слова татусь. У давні часи це, здебільшого, просте селянське ім'я.

Ім'я Тетяна дуже поширене, перекладається як "мироутвориця". На кожну 1000 людей у XVIII ст. припадало 18 Тетян, у XIX ст. - 20, до 1917 року - 36, 20-ті роки - XX ст. - 16, після 60-х років - 116.

Прославив його Олександр Пушкін у своєму романі "Євгеній Онегін":

"Ітак, она звалась Татьяна.

**Впервые именем таким
Страницы нежные романа
Мы своевольно освятим.
И что ж? Оно приятно,
звучно..."**

Відтоді це ім'я поширилося у дворянському середовищі.

Ім'я Тетяна, як стверджують вчені-філологи, сильне, емоційне. Воно яскраве, гарне. Пишуть, що Тетяна - це жінка, що випромінює світло.

Цікаво, що цей день має свої прикмети:

На Тетяну виглянуло сонечко - до раннього прильоту птахів.

Сніг на Тетяну - дощове літо.

Мороз і сонце - хороше літо.

Як же вийшло, що християнська Свята Тетяна стала покровителькою студентів?

Історія говорить, що саме у Тетянин день на честь іменин матері Івана Шувалова Тетяни Родіоновної імператриця Єлизавета підписала указ "Про заснування Московського університету" і з того часу 25 січня став офіційно університетським днем, а Свята Тетяна - покровителькою вищої школи. Оскільки це відбулося в день святої Тетяни, то російські студенти й святкують "Тетянин день" як День студента.

В четвер, 25 січня, православна церква відзначає день пам'яті покровительки вищої школи - святої мучениці Тетяни.

Традиційно Тетянин день широко святкує студентство. Для всієї студентської братії це чудова нагода відволіктися від навчання і поринути у веселощі, радісні святкування і пустощі. Неофіційним студентським святом цей день став ще у середині XIX сторіччя, тим більш, що у цей

час закінчувалися іспити і з нього починалися студентські канікули, власне, це і відзначали студенти. У ті часи святкові дійства проходили дуже урочисто - з врученням нагород, проголошенням промов і обов'язковим молебнем у церкві.

Тож, незважаючи на те, що історія свята сягає своїм корінням у давні часи, традиція відзначати цей день живе і понині. Студентська братія, яка влаштувала пишні гуляння понад сто років тому, так само і у XXI сторіччі гучно і весело відзначає свято молодості, прагнення до знань, завзяття і оптимізму.

Крім того, студент ніколи не втратить шансу відпочити від навчального процесу, бо, як говорить народна мудрість: "від сесії до сесії живуть студенти весело". І це, мабуть, правильно, адже студентські роки - найкращі, і згодом студенти і студентки згадуватимуть цей час як яскраву сторінку свого життя, а своїх колег по студентській лаві, суворих і лояльних викладачів, коменданта гуртожитку і методиста, як колоритні постаті чудових студентських часів.

Весела вдача, любов до свободи, прагнення жити сьогоднішнім днем - ці риси притаманні студентам усіх часів і народів. Багато хто їх засуджує за це, але... "Молодість - це та вада, яка швидко минає" - сказано в одному з добрих старих фільмів. Тож давайте дозволимо студентам залишатися самими собою - вони ще встигнуть стати серйозними і солідними.

Із своїми думками щодо святкування Тетяниного дня - свята студентів поділилися:

Ірина Мельничук, учениця групи №40: "День студентства є своєрідним символом єднання училищної молоді у всі часи, гуртування у скрутних ситуаціях, і в радісні моменти, символом спільної мети і збереження на-

вчального духу у сьогоднішні дні. Студентство як найбільш прогресивна частина людства відзначає своє свято яскраво і широко, і сучасна студентська братія, яка торує шлях у життя, долаючи всі перепони, варта поваги і захоплення".

Лідія Рогозіна, студентка Вінницького національного технічного університету I курсу (випускниця ДПТНЗ "ВМВПУ"): "Тетянин день - це свято молодості, свято всіх тих, хто зберігає в душі вогонь творчості та жагу знань, пошуку та відкриттів. У цей зимовий день варто з вдячністю згадати своїх викладачів, які відкрили для нас двері у Храм Науки. Мені здається, що сучасні студенти значно відрізняються від тих, які навчалися в часи заснування цього свята. Однак, є спільна риса, яку зберегло і сучасне студентство, а саме - відчуття взаємної допомоги і дружньої підтримки. Як і у XIX сторіччі сучасна учнівська молодь гуртується для захисту своїх інтересів і з оптимізмом дивиться у майбутнє, адже наше майбутнє залежить лише від нас. Радості Вам, студенти і педагоги всіх поколінь, надії та натхнення!"

Хочеться привітати всіх жінок та дівчат, що носять таке ім'я та святкують свої іменини, а також студентів зі святом безтурботної юності, молодіжного ентузіазму та нескінченного позитиву. Хай ці роки пройдуть якомога безтурботніше, але в той же час продуктивно для майбутньої діяльності.

"Студент - це не посудина, яку треба заповнити знаннями, а факел, який потрібно запалити" - Л. Арцимовіч

Чорба Т.О., викладач спеціалізації

НАШЕ СЬОГОДЕННЯ...

Розвиток новітніх комп'ютерних технологій, науки, техніки набагато полегшив життя людини на Землі: повністю замінив ручну працю, яка переважала протягом століть. Сучасній людині не потрібно "вручну" обробляти землю, добувати вогонь та паливо, шити одяг та конструювати засоби для пересування. Колись, в далеку давнину, винахід повітряної кулі, літака, потяга, автомобіля, телефону, радіо та телебачення був чимось незвичайним, незрозумілим, дивовижним. Тепер усі ці речі настільки увійшли в побут кожного, що ми навіть не помічаємо їх навколо. Причина лише одна - людство перегорнуло нову сторінку історії, де широкої популярності набувають матеріальні та технічні цінності, а такі речі, як мораль, віра, любов та мир відходять на задній план.

Людину XXI століття оточують з масовою комп'ютеризацією та озброєнням, клонуванням, розвитком тероризму, матеріальним збагаченням, жадою до влади. Що слід чекати вже через сто років від такого способу життя? Відповідь однозначна: людина власними руками знищить себе і все живе на планеті!

Ми перестали читати книжки, відвідувати бібліо-

теки, музеї, театри та кіно-театри, ми забули про справжні людські почуття та емоції. Усе це ми замінили комп'ютером та Інтернетом, де проводимо більше половини свого життя; не знаємо, що таке справжнє, живе спілкування з людиною, справжнє відчуття від прочитаної книжки в оригіналі, а не на дисплеї, від переглянутої вистави чи кінофільму. Це неозброєним оком не помітно, але людина деградує у своєму культурно-духовному розвитку.

Невдовзі ми перетворимося на роботів чи зомбі, які здатні лише сприймати, а не осмислювати інформацію.

У такому разі людська цивілізація приречена на вимирання, якщо не встигне задуматись над своїми вчинками і не зуміє вдало поєднати в собі найкращі інтелектуальні та духовні потреби.

Якщо ми й надалі дозволитимемо матеріальним цінностям переважати над культурними та духовними ідеалами, то портрет людини XXI століття не зміниться. Вона назавжди забуде про мир та злагоду, про добро та любов, про віру і надію, вона загине, зникне з лиця Землі. Вона зробить це власними руками!

Колісник Н.О., викладач іноземних мов

ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА ВИСОЦЬКОГО

**Я не люблю фатального исхода,
От жизни никогда не устаю.
Я не люблю любое время года,
Когда веселых песен не пою.**

(В.С.Высоцкий)

У кінці січня Україна та Росія відзначають дні видатного актора, співака і поета, класика жанру авторської пісні, автора низки прозових творів, заслуженого артиста РСФСР (1986 року, посмертно) і лауреата Державної премії СРСР (1987 року, посмертно) Володимира Семеновича Висоцького.

У нашому гуртожитку теж відбувся вечір, присвячений цій події.

Найактивнішу участь у підготовці вечора взяли такі учні: Ткачук Юрій, учень групи №36 підготував презентацію про основні події з життя поета-барда; Магдич Олександр, учень групи №38, прочитав реферат на тему: "Життя та творчість В.Висоцького", підготовлений учнем Ткачуком Юрієм; Ковальчук Едуард, учень групи №4, підібрав для прослуховування пісні В.Висоць-

кого, а учень групи № 33 Ковтонюк Олександр допоміг в оформленні кімнати, де проводився вечір. З цього заходу ми дізналися багато цікавого і невідомого досі про життя та творчість цієї яскравої осо-

бистості, із задоволенням прослухали багато пісень в його виконанні.

25 січня Володимир Семенович відзначив би своє 75-річчя, якби не трагічно обірвалося життя поета, композитора, актора. Во-

лодимир Семенович Висоцький народився у 1938 році в Москві. В 1960 році закінчив акторське відділення школи-студії МХАТ. Працював у Московському драматичному театрі ім. О.С.Пушкіна, Московському театрі мініатюр, а з 1964 по 1980 рік - в Московському театрі драми і комедії на Таганці, де зіграв більше 20 ролей. Багато виступав з концертами по всій країні й за кордоном. Як актор, брав участь у створенні 30 художніх і телевізійних фільмів, 8 радіоспектаклів. Написав більше 600 поетичних творів. Помер 25 липня 1980 року. В 1987 році посмертно був удостоєний звання лауреата державної премії СРСР.

Пісні Висоцького ввійшли до життя без попиту, без затвердження в інстанціях і дозволах "зверху". І звучали вони не тільки на мільйонних магнітофонних стрічках, але і в найнадійнішому сховищі - в людській пам'яті.

Мазур Віталій, учень групи №38

МУЗЕЮ МИХАЙЛА КОЦЮБИНСЬКОГО - 85 РОКІВ

У мальовничому куточку Вінниці стоїть будинок, до якого приходять люди, як до національної святині.

Це літературно-меморіальний музей великого сина України - Михайла Михайловича Коцюбинського.

Виповнилося 85 років від часу заснування літературно-мистецького музею Михайла Коцюбинського у місті Вінниці.

З цієї нагоди було організовано екскурсію до музею з учнями групи № 45, які на уроках української літератури саме вивчали творчість цього неперевершеного майстра слова.

Деякі учні були в музеї вже не вперше, але із задоволенням переступили поріг будинку, в якому жив талановитий наш земляк. Для деяких учнів це була перша екскурсія.

Вражало все. Насамперед природа. Саша Грищенко не міг відірватися від тієї краси, яка оточувала нас. Він фотографував надзвичайні зимові пейзажі саду, де в цей день не ступала ще ні одна людина, і все було засніжено і недоторкано: дерева, покриті інеем, стояли святкові і казкові, засипана снігом лавочка в саду, годівничка для птахів. А якби ви бачили калину біля будинку - то неймовірна краса!

А клуня - вона зливалася з усім навкруги і була біла-біла, тільки зеленіли двері.

Засніжені дерева обступили будинок з усіх сторін, немов охоронці. Але ми крокували туди. Відкрилися двері музею.

Обережно розглядаючи експонати, ми проходили залами, немов боялися порушити тишу.

Екскурсовод розповідала про життя Михайла Коцюбинського, про творчість, про цікаві зустрічі та події з життя письменника.

Наші учні побачили дрібні речі хатнього вжитку, портрети, що оздоблювали стіни кімнати, книжки, що Михайло Михайлович читав у той час, лежанку, на якій любив відпочивати після щоденної біганини по лекціях.

Із власних речей Михайла Михайловича збереглося

крісло, придбане в Радзівілові 1890 році на перший літературний гонорар та дзеркало.

Дві гарних агави, які дуже любив Михайло Михайлович, знаходяться в будинку, а весною їх висаджують в дворі перед будинком.

Багато хто з учнів знає про так звану "Скелю Коцюбинського" на Південному Бузі - мальовничий куточок, де любив відпочивати і обмірковувати свої твори письменник.

Цю місцину відтворив відомий художник М. Бурачек на картині, яка експонується в музеї.

Погортали учні і книгу вражень музею. В ній - схвиль-

овані записи гостей з Києва, Москви, Казані, Тбілісі, Баку, з Польщі, Чехословаччини, Канади...

"Були. Дивились. Думали. Спогад - на все життя. Вклоняємось великому Сонцелюбові."

За свою 85-річну історію музей став національною святинєю нашого народу. Він повинен бути оточений повсякденною увагою та турботою всіх вінничан. Бо ж відомо, що свято шануючи минуле, ми закладаємо підвалини української культури на майбутнє.

Кравець В.В., викладач української мови та літератури

ТУТ ІСТОРІЇ ПОДИХ

**Відкрились вперше наші двері
Для тих, хто вчитується в слово...
І стала ти, бібліотеко,
В житті буденному основою!**

Учні нашої групи №45 з викладачем української літератури Кравець Валентиною Владиславівною відвідали Вінницьку міську бібліотеку імені Надії Крупської.

Слово "бібліотека" грецького походження. Коли говорять: "Це слово прийшло до нас з грецької мови", то мають на увазі не ту мову, якою розмовляють греки - наші сучасники, а ту, якою розмовляли й писали в стародавній Греції. Отже, перекладається слово так: «біблію» - книга, «тека» - зберігання, тобто місце для зберігання книг. Перша державна бібліотека на Русі була створена в Києві в XI столітті Ярославом Мудрим. Він дорожив книгами, наказував збирати й оберігати їх.

А завідувача бібліотеки Ольга Миколаївна Вергун розповіла історію бібліотеки ім. Н. Крупської, яка є однією з найстаріших у місті.

Існує версія ніби-то бібліотеку було відкрито ще 1913 р. в садибі Коцюбинсь-

ких (тепер - музей-садиба М. М. Коцюбинського), з 1931 р. реорганізовано у хату-читальню, а 1936 р. їй присвоєно ім'я Н. К. Крупської.

На будинку по вул. І. В. Бевза, який займала бібліотека з довоєнних часів по 1989 рік, розміщена меморіальна дошка з написом: "В цьому будинку в 1941-1942 рр. знаходився штаб підпільної організації, якою керував Герой Радянського Союзу І. В. Бевз".

З непримітним будиночком на тихій Депутатській вулиці межували великий сад та двір з декількома виходами. Усе це робило бібліотеку зручним місцем для конспіративних зустрічей. Першими членами підпільної організації І. В. Бевза стали саме працівники книгозбірні. За їх допомогою встановлювався та підтримувався зв'язок із потрібними людьми. Герой Радянського Союзу Л. Ратушна саме через бібліотеку знайшла шлях до підпілля.

Приміщення на вул. І. Бевза бібліотека займала до 1989 року: 1989-му вона отримала нове приміщення за адресою проспект Коцюбинського, 49, де перебуває і досі.

Бібліотекар Лемешко Лариса Василівна провела бесіду про роботу бібліотеки.

Ми довідалися про книжковий фонд бібліотеки, про те, що можна приходити і займатися в читальню залі, що для читачів бібліотеки є безкоштовний доступ до мережі Інтернет.

Нас вразила історія книги Жюль Верна "П'ятнадцятилітній капітан", яку через десятки років повернув в бібліотеку читач Яків Поляхівський із надписом: "Повертаю борг, як читач бібліотеки ім. Н. Крупської 1941 року".

Ми тримали в руках книгу "Гуси-лебеді летять", яку подарував бібліотеці сам автор Михайло Стельмах.

Як дарунок - всі учні нашої групи отримали формуляри і стали читачами міської бібліотеки ім. Н. Крупської.

Бібліотека співпрацює з творчими людьми, часто проводяться цікаві зустрічі. Тож для нас була також організована та проведена зустріч з науковим співробітником літературно-меморіального музею ім. Михайла Коцюбинського - Кравченко Ларисою Василівною.

Лариса Василівна розповідала про нашу земляка, класика української літератури Михайла Михайловича Коцюбинського. Презентувала архівні матеріали з музею письменника. У бібліотеці була оформлена книжкова виставка-знайомство:

"Михайло Коцюбинський. Історія та сучасність".

Ми із задоволенням слухали розповідь. Щось дізнавалися нове, щось було вже відомим з уроків української літератури. Але знання ніколи зайвими не бувають.

На завершення нам побажали бути активними читачами бібліотеки та цікавими сучасними людьми.

Бібліотека - не просто приміщення, де зберігаються книжки. Це особливий простір, з особливою енергетикою, настроєм, затишком. Ніщо не може замінити спілкування з книгою.

Сьогодні бібліотеки втрачають свою популярність - адже приділяється увага телевізору, люди менше читають. Проте такі заклади ніколи не зникнуть, бо не йдеться про користь бібліотек, йдеться про те задоволення, що дає перебування в бібліотеці. Задоволення невловиме - спричинене особливою тишею, запахом, утаємниченістю та наповненістю, чимось незвичайним, проте вічним, повірте нам на слово, насправді вічним.

Учні групи №45, фото учня групи №45 Грищенка Олександра

НАВЧАННЯ І ПРАКТИКА - ОДНЕ ЦІЛЕ

зачія нараховує 57 тис. людей зі зниженим слухом. У Вінницькій області зареєстровано 2,5 тис. глухих. УТОГ об'єднує нечуючих інвалідів із дитинства для того, щоб вони могли спілкуватися, розвиватися, навчатися та отримувати допомогу перекладачів у вирішенні побутових, юридичних та інших питань. Одним із основних напрямів товариства є працевлаштування людей з обмеженими фізичними можливостями. З цією метою УТОГ ще за

радянського часу побудував метало- та деревообробні заводи, швейні фабрики. На сьогодні в Україні є 40 підприємств, які забезпечують нечуючих роботою, зокрема, у Вінниці на швейній фабриці глухі люди виготовляють трикотажні вироби.

- Зрозуміло, що нечуюча людина не може навчатися у звичайній групі, адже їй вада вимагає відповідно створених умов. Чи допомагає УТОГ в наданні освітніх послуг?

- За останнє десятиліття у товаристві почали відкриватися компактні групи для людей зі зниженим слухом при вищих навчальних закладах та ПТУ. У Вінниці, дякувати Богу, створені компактні групи у Відкритому міжнародному університеті розвитку людини "Україна" та у Міжрегіональному вищому професійному училищі.

Спілкуючись із нечуючими учнями ВМВПУ, я зробила висновок, що в училищі для них створені гарні умови. Діти оточені турботою майстра, перекладача жестової мови та класного керівника. Адміністрація закладу намагається забезпечити їх усім необхідним, навіть надає грошову допомогу тим, хто потрапляє у скрутне становище. Учні забезпечені гуртожитком, харчуванням у ідальні навчального закладу та стипендією. Особлива увага приділяється дітям-сиротам, адже вони отримують гарні пайки та фінансову дотацію.

Це надзвичайно велика допомога нечуючій молоді, адже крім мінімальної пенсії у них немає нічого (і часто нікого)! Таким чином, піклуючись про них, ВМВПУ ніби продовжує їм юність. Життя в училищі дуже різнобічне. Це не лише навчання, але і виховання підростаючого покоління. А скільки концертів, конкурсів, ярмарок проводиться, де нечуючі беруть участь! У цих заходах вони можуть проявити свої таланти і самоствердитися. І, якщо, не доведи Боже (бо ходять різні чутки), закриють училище, ми перші підємо з плакатами, щоб підтримати навчальний заклад!

- На сьогодні в училищі навчається дві групи за професіями "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки" та "Кухар. Кондитер". Що скажете про ці робітничі напрями?

- Я вважаю, що обидві професії дуже важливі у сучасному світі. Якщо говорити про працевлаштування, то на сьогодні не кожен чуучий має роботу. Але глухий людині дуже потрібно мати знання, пов'язані з комп'ютерною технікою чи кухнею. Адже, навіть вдома, набравши курсову чи дипломну роботу або приготувавши смачний торт на замовлення, можна завжди мати свіжу копійку.

- Протягом трьох років навчання учні декілька разів ідуть на виробничу практику. Наскільки вона потрібна з Вашої точки зору?

- Нещодавно наша перекладач допомогла Миколі Зарічанському знайти місце проходження виробничої практики. Зайшли до одного з міських кафе, і директор не лише із задоволенням узяв Колю, але й запитав, чи є ще бажаючі. Нечуучим це просто необхідно, адже вони навчаються не лише готувати, а й дізнаються, як гарно оздобити, правильно подати страву, сервірувати столи. У будь-якій справі треба набити руку.

Що стосується Андрія Іванова, який проходить практику у Вінницькому УТОЗі за професією "Оператор комп'ютерного набору", то я вважаю, що йому особливо потрібне спілкування в колективі. Він добре володіє комп'ютером, але за характером дуже сором'язливий, і співпраця з новим колективом дійсно йде йому на користь. Ми дуже раді, що він проходить

практику саме у нас, адже він допомагає нам у роботі! Учора він набирав списки нечуючих, які проживають у Вінницькій області, а сьогодні - працює над створенням електронної бібліотеки. Андрій - спокійний юнак, відповідально ставиться до виконання усіх поставлених завдань. Тут він вчиться дослухатися до порад старших, поступатися чимось своїм та приймати самостійні рішення. Отже, взаємовигоду мають обидві сторони - посміхається голова Вінницького УТОГу.

- Галино Василівно, під завісу нашої бесіди висловіть, будь ласка, побажання щодо вдосконалення роботи Вінницького міжрегіонального вищого професійного училища.

- Ірино Олександрівно, у мене навіть язик не повернеться зробити зауваження чи говорити про якісь недоліки ВМВПУ. Навпаки, я можу лише сказати, що адміністрація навчального закладу працює дуже злагоджено. Наприклад, коли ми телефонуємо і просимо надати нам інформацію про нечуючих учнів, то отримуємо її без нагадування наступного ж дня. І скільки разів ми зверталися, завжди було приємно співпрацювати.

Я вдячна всьому педагогічному колективу за турботу, навчання і виховання нечуючих, за цю нелегку працю. Широ бажую здоров'я, добра, терпіння. Нехай Господь дає вам сили і натхнення працювати далі, адже ви вкладаєте у нечуючих знання, без яких зараз не можна обійтись. Ви віддаєте частинку себе для того, щоб вони стали кращими: добрішими, дисциплінованішими, упевненими в собі - що дуже потрібно людині з особливими потребами. Дай, Боже, вам успіхів у цьому і надалі!

- Галино Василівно, я дякую Вам за відверту розмову і побажання. Навзаєм зичу Вам усього найкращого, аби Ваш колектив не зупинявся ні перед якими труднощами, а завжди йшов до перемог і в особистому житті, і у вирішенні проблем із нечуючими. Нехай усі справи завершуються позитивом і перед Вами завжди відкриваються двері для нових можливостей!

Колодкіна І.О., перекладач-дактилолог ВМВПУ

На сьогодні для кожного із нас питання: навчатися чи ні, - навіть не стоїть. Ми навчаємося щодня, адже світ не стоїть на місці. Із розвитком НТР ми часто самі працюємо над собою, займаємося самоосвітою, вдосконаленням своїх умінь і навичок, переймаємо чужий досвід. Для нас, чуучих людей, усі ці процеси можуть бути мимовільними, адже ми сприймаємо інформацію тієї миті, коли щось відбувається у суспільстві. Ми чуємо новини по радіо, завдяки телебаченню, читаємо останні події в Інтернеті. Чого не скажеш про людей із вадами слуху. На жаль, інформація доходить до них лише тоді, коли її доносить перекладач жестової мови. Нечуучий часто не може зрозуміти змісту прочитаного, адже його мислення базується на образності і, відповідно, передача інформації вимагає зовсім інших методів. Тобто, у більшості випадків, глуха людина отримує знання через посередника.

Проблему освіти та освіченості глухих я обговорювала із головою Вінницької обласної організації українського товариства глухих Дяченко Галиною Василівною.

- Галино Василівно, розкажіть, будь ласка, про діяльність УТОГу. Коли виникла організація? Скільки нечуючих та людей зі зниженим слухом вона нараховує?

- Українському товариству глухих у 2013-му виповнюється 80 років. Органі-

СОЦІАЛЬНЕ ПАРТНЕРСТВО

Левченко Андрій, кондитерський цех "Петроцентр"

Професійне навчання є важливим напрямом політики зайнятості. Це вимагає державного регулювання професійного навчання, орієнтованого на соціальне партнерство взаємодії освітніх установ із суб'єктами ринку праці. Все це націлене на максимальне узгодження та реалізацію інтересів усіх учасників цього процесу.

З 90-х років минулого сторіччя в Україні поступово вибудовуються відносини соціального партнерства. Його головне завдання полягає в досягненні оптимального балансу інтересів суб'єктів. Воно є об'єктивною необхідністю і потребою інте-

ресів різних груп населення.

За цими принципами був створений і затверджений постановою Кабінету Міністрів України порядок надання робочих місць для проходження учнями виробничої практики, який не спрацьовує щодо вирішення проблеми на сьогоднішній день. Не полегшили ситуації і ті зміни, що уряд вніс в серпні 2010 року.

інвестицій у багатьох випадках вони отримали додаткову напругу між потенційними соціальними партнерами.

Намагаючись вирішити дану проблему, наше училище співпрацює із підприємствами ресторанного господарства і громадського харчування м.Вінниці та області у плані проходження виробничої практики, а саме із підприємствами "Солодка мрія", "Арт-Хаус", кондитерським цехом ФОП Музіванов Г.Ю., ВКП "Інтер-Агро" "Сло-

в'янський базар", ДЮСОБ "Колос", ТОВ "Солодка хата", СТ "Лаконка", ресторан "Плеяда", кафе "Санчо".

Роботодавці, із якими налагоджене соціальне партнерство, надають схвальні відгуки про роботу учнів, пропонують працевлаштування по завершенню навчання. За період проходження практики учні зарекомендували себе з позитивної сторо-

Кравчук Юлія, кондитерський цех "Петроцентр"

Мигалик Владислав, кафе "Арт-Хаус"

ни, проявляють бажання до роботи та навчання в умовах виробництва, вдосконалюють теоретичні знання та практичні навички, на належному рівні підтримують виконавчу дисципліну та беруть активну участь у роботі підприємств.

Приємно відзначити, що керівництво підприємств відмічає цінні особисті якості

майбутніх фахівців: відповідальність, дисциплінованість, наполегливість, цілеспрямованість, впевненість у собі, чесність, доброзичливість та інші.

Працюючи над виконанням плану виробничої діяльності, учні гр. №41 та №47 проходять виробничу практику на оплачуваних робочих місцях та мають можливість вдосконалити практичні вміння, набувають навичок виготовлення кулінарних та кондитерських виробів.

Молодова Н.А., майстер виробничого навчання

Моє перше робоче місце

Моя перша практика - це мій перший крок у доросле життя! Я з посмішкою згадую своє хвилювання перед першим робочим днем. Я не знала, як мене зустрінуть у колективі. Чи зможу я виконати всі завдання? Чи достатньо в мене знань? І ось перший робочий день! Всі страхи позаду! Ми на порозі дорослого життя і перед нами відкривається загадковий світ твоєї професії. Я вперше зустрілась зі своїм керівником. Мене зустрів доброзичливий колектив кваліфікованих працівників "Укртелекому".

Історія Укртелекому досить довга та цікава. Отож, чи знали ви проте, що на межі XIX та XX століть вулиця Соборна називалась Поштовою, де був телеграф, який забезпечував зв'язок вінничан з іншими містами України?

У Вінниці 1 липня 1906 року з'явилась перша телефонна мережа, яка обслуговувала 48 абонентів. Так почалась ера телефонізації нашого міста. У радянські часи створили систему обласного електрозв'язку. У 30-х роках Вінницьке обласне управління зв'язку об'єднувало 64 контори зв'язку, 4 експлуатаційно-технічних вузли зв'язку і 5 виділених підприємств. Перед початком війни на Вінниччині в системі електрозв'язку діяло 153 телефонних підстанцій та 59 телеграфних станцій. Під час війни фашисти, відступаючи, знищили 59 телеграфних станцій, 153 телефонних підстанцій.

У 1946 році встановлено перший таксофон, а через вісім років введена перша автоматична станція АТС - 47, ємністю 4100 номерів.

У 1968 році був сформований при обласному управлінні зв'язку відділ із телебачення і радіомовлення.

Абоненти м. Вінниці та районних центрів мають можливість користуватись автоматичним міжміським та міжнародним телефонним зв'язком через станції АМТС 'Кварц' та АМТС 5ESS, які працюють спільно.

На сьогоднішній день Вінницькій філії ВАТ 'Укртелеком' підпорядковано 16 центрів, з них 9 центрів електрозв'язку, які охоплюють всі райони Вінницької області.

Нагороди працівників вінницької філії ПАТ "Укртелеком":

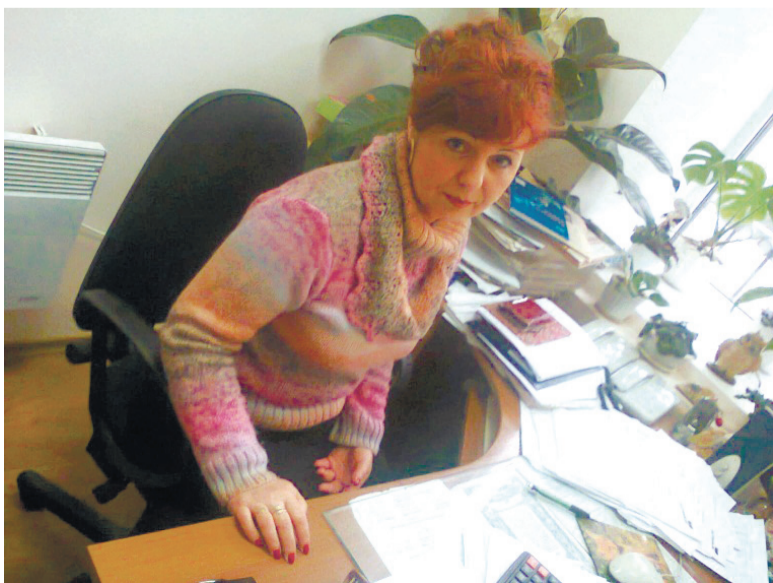
6 працівників зв'язку нагороджено орденом Леніна, 59 - орденом Трудового Червоного Прапора, 6 - зв'язківців відмічено орденом Жовтневої революції, 2 - орденом Слави II ступеню, 35 - орденом Слави III ступеню, 87 чоловік - орденом 'Знак пошани', 6 - орденом Дружби народів, 69 - медаллю 'За трудову доблесть', 79 - медаллю 'За трудову відзнаку', 26 наших працівників отримали звання 'Майстра зв'язку', 33 - присвоєно звання 'Почесний радист' та 'Заслужений зв'язківець', 2 - присвоєно звання 'Заслуженого працівника сфери обслуговування', 30 - нагороджено почесними грамотами Держкомзв'язку України, 18 - почесною грамотою УКРТЕЛЕКОМУ, 1 - грамотою Кабміну України, 4 - почесною грамотою Президії Верховної Ради УРСР, 10 працівників нагороджено знаком "Почесна відзнака МЗУ".

Мій керівник - Яровська Любов Георгіївна, допомогла мені адаптуватися в колективі, розповіла про основи роботи. Пізніше я проходила інструктаж з охорони праці та пожежної безпеки. На наступний день я приступила до роботи. Безмежний потік документів, що потребує часу та уваги, робота за комп'ютером, яка потребує багато знань і навичок. Від великого обсягу інформації голова йшла обертом. Але пройшов тиждень і я звикла до цікавої роботи оператора комп'ютерного набору. Насамперед мені допоміг колектив. Працівники допомогли у тих моментах, в яких я відчувала себе безпомічною. В обов'язки колективу працівників, де я проходила практику входять наступні пункти:

- Забезпечення прийому, звільнення та переводу працівників відповідно до законодавства України про працю та охорону праці.
- Забезпечення структурних підрозділів філії працівниками відповідної освіти та кваліфікації.
- Організація роботи з підготовки і підвищення кваліфікації кадрів, професійного росту працівників.
- Проведення роботи по формуванню резерву працівників на заміщення керівних посад.
- Контроль за станом трудової дисципліни працівників.
- Забезпечення достовірного обліку кадрів відповідно до вимог Інструкції.
- Забезпечення складання звітності.
- Координація роботи центрів із кадрових питань.
- Забезпечення правильного застосування діючого законодавства про працю України та інших нормативних актів.

Оскільки я навчаюсь лише на першому курсі, то багато чого не знаю, і я вдячна усім, хто допоміг мені у роботі. Бажаю колективу ВОАРПК успіхів у роботі. А я повертаюсь до навчання і бажаю всім успіхів!

Деркач Анна, учениця групи №16

ВИРОБНИЧА ПРАКТИКА - СТАРТ ПРОФЕСІЙНОГО ЗЛЕТУ

У підготовці висококваліфікованих кадрів важливе місце посідає практика. Вона є суттєвою складовою навчального процесу. За її допомогою поглиблюються теоретичні знання, набуваються практичні навички у межах майбутньої спеціальності, здобувається власний досвід.

Починаючи з другого семестру велика кількість груп нашого училища вийшла на виробничу практику, і 29 група не є тому виключенням.

За професією "обліковець з бухгалтерських даних". Шукаючи місце практики, я зацікавилась сучасним приватним підприємством "Євро-вікна", яке поєднує у собі і виробництво, і реалізацію продукції. На такому великому підприємстві ну ніяк без бухгалтерії, з перших днів воно стало для мене як рідний дім, а наставник практики - як друга матуся.

За час проходження практики я займалась реальною роботою бухгалтера. А саме: проводила оформлення документів для доставки продукції компанії покупцям (це були товарно-транспортні накладні та видаткові накладні). Також я отримувала роз'яснення керівника практики стосовно щоденної роботи підприємства та кожного сектору обліку окремо, починаючи з розрахунків із постачальниками та покупцями.

Інтерв'ю головного бухгалтера ТОВ "Євровікна" Каревої Оксани Миколаївни:

- З 14 січня по 7 лютого у Вас проходила практику учениця ВМВПУ Трембанчук Марина, чи задоволені Ви професійною підготовкою кадра?

- Так, в повному обсязі. У процесі проходження практики був проявлений високий рівень знань, швидке охоплення нового матеріалу, серйозність та відповідальність до поставлених завдань.

- На що потрібно акцентувати увагу при підготовці майбутніх бухгалтерів навчальним закладом?

- Оскільки податкове законодавство нашої держави знаходиться на етапі активного вдосконалення, потрібно своєчасно доводити до учнів новини цих змін. Тому це є необхідною складовою для успішної праці в майбутньому.

- Чи суттєво відрізняється професійний рівень випускника ВМВПУ порівняно з іншими навчальними закладами?

- Так, рівень відрізняється високим професіоналізмом, тому і випускниці була зроблена пропозиція по закінченню навчального закладу працевлаштуватися саме у нас.

Сивак О.І., майстер виробничого навчання

ДОСВІД - ПОНАД УСЕ

Співпраця - головний чинник розвитку не тільки особистості, а й цілих держав. Саме тому ефективна та якісна співпраця лежить в основі нашого навчального закладу. Вінницьке міжрегіональне вище професійне училище готує висококваліфікованих учнів для роботи на підприємствах.

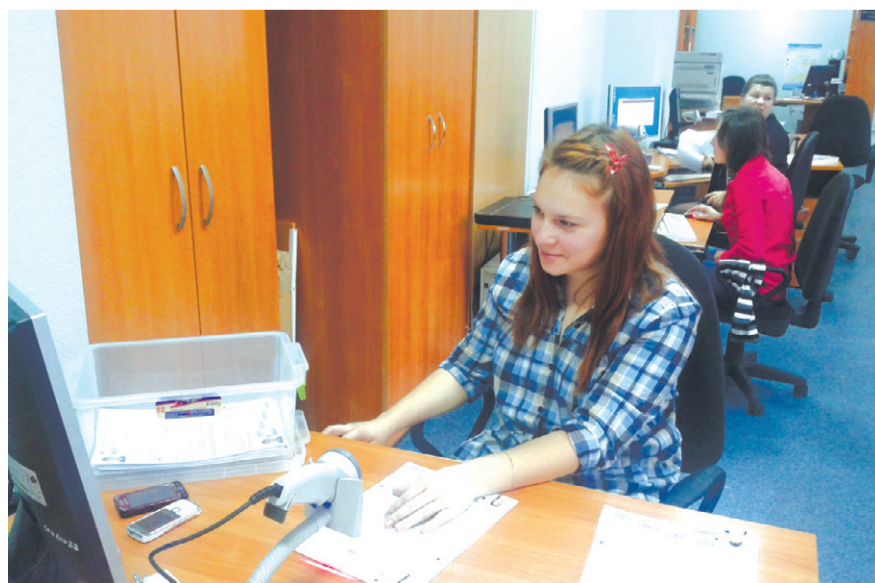
Хороший робітник - це досвідчений робітник. Саме досвід дає нам виробничу практику. Робота на базі кращих виробничих підрозділів підприємств міста Вінниці та області, які мають сучасну офісну техніку, високий рівень організації праці, застосовують прогресивні та телекомунікаційні технології.

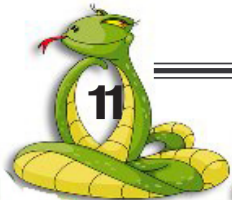
На одне із таких підприємств пощастило потрапити і нам, ученицям групи № 40. Вінницький регіональний центр оцінювання якості освіти займається організацією зовнішнього незалежного оцінювання навчальних досягнень випускників загальноосвітніх навчальних закладів. Реєструє абітурієнтів з 3 областей: Вінницької, Хмельницької та Житомирської.

Нам надзвичайно пощастило працювати у дружньому, доброзичливому колективі. Професійні наставники доступно пояснюють роботу і допомагають при виникненні труднощів. Розуміння і підтримка дуже впливають і на якість роботи. А ми, у свою чергу, стараємось працювати якісно і без помилок.

Ми вдячні за чудову можливість працювати у чудовому, професійному, злагодженому та добре забезпеченому матеріально-технічною базою підприємстві. І сподіваємось, що така можливість здобувати професійну практику буде ще у багатьох учнів нашого навчального закладу.

Мельничук Ірина, учениця групи №40

(продовження, початок стор.10)

Але пізніше все змінилось: зустріла на своєму шляху того, кого покохала. Я зрозуміла одне: коханню до тебе прийде, тільки умій чекати.

Тож бажаю всім вам, хто кохає, кохати й надалі, а тим, хто поки що самотній - знайти своє кохання в день святого Валентина. Зі святом вас усіх!

Подюченко Т., учениця групи №48

Найчарівніший прояв любові - це кохання.

Це почуття знову і знову доводить, що без нього життя втрачає сенс. Кохання змінює людину: в її душі ніби розквітає чарівна квітка. Кохання дарує людині радість, щастя, гармонію.

Для кохання неважливі відстань, час, вік. Не завжди можна ототожнити таке почуття із щастям. Навпаки, зазвичай воно приносить великі страждання, часто закінчується трагедією, смертю, божевіллям.

Трапляється і таке, що людина задля надбання матеріальних цінностей нехтує справжнім коханням. Шлюб за розрахунком у сучасному житті - річ зовсім не рідкісна. Іноді ж навпаки - щире кохання стає неможливим через соціальну нерівність чи через інші життєві обставини, що його не стосуються.

Степанюк А., учень групи №48

У сучасному світі люди намагаються розрахувати все до дрібниць, не даючи волі почуттям. Моя думка полягає у тому, що кожна людина народжується в любові та для любові.

Більшість людей, читаючи черговий роман чи дивлячись фільм про щасливе та багате життя, думають: це точно не про мене або любов буває тільки в казці. Але всі ми десь в глибині серця сподіваємось, що незабаром станеться диво...

Можливо, мої слова прозвучать банально, але кохання все-таки є, і щасливою людиною можна стати, не дивлячись ні на вік, ні на заробітну плату.

На мою думку, зустріти людину яку ти любиш, відчуваєш всім серцем можливо. Щоб жити не тільки в своє задоволення, а й для неї. Любов, як і закоханість, робить людину кращою.

Закоханість та розчарування потрібні для того, щоб ми вчилися любити, та не повторювати своїх помилок.

Войнаровська Л., учениця групи №48

Я вірю в кохання. Бо кохання - це почуття, якого ти не можеш побачити, його можна лише відчути своїм серцем. Я вважаю, що без кохання неможливо прожити.

Штогрин В., учениця групи №33

Кохання - це взаємні почуття двох людей різної статі, які ладні заради щастя один одного зробити будь-що. Але особисто я такого почуття ще ні до кого не відчував. Маю надію зустріти кохання в майбутньому.

Філінський О., учень групи №33

Про кохання можна писати безкінечно. Це глибоке почуття, що живе у нас. Якщо ми закохуємось, то це залишає слід у нашому серці назавжди. Про кохання неможливо мовчати. Наші очі сяють, коли ми кохаємо.

Багато хто зневірився в коханні, але це означає, що вони ще не зустріли у своєму житті справжнього почуття. Я справді вірю в його щирість. Інколи важко бути романтичною особою, але це

мене робить особливою серед інших.

Лиса О., учениця групи №33

Я вірю в кохання, тому що сам кохаю. І це почуття взаємне.

Бахновський В., учень групи №33

Кохання... Від одного слова стає приємно на душі, душа поринає у спогади. На мою думку, кохання - це коли відчуваєш до людини більше ніж дружбу, коли при одному погляді на неї паморочиться у голові, не знаєш, як себе поводити і хочеться ніколи не розлучатись, пронести своє кохання крізь всі перешкоди, що приготувала нам доля.

Рибак А., учениця групи №33

Отже, як ви можете переконатись, молоде покоління все ж таки мріє про велике кохання і високі почуття. Іноді ці мрії маскуються байдужістю, але я впевнена, що вони є. Бо кохання - найвище почуття, на яке здатна людина. Адже поряд із близькою тобі людиною, її душею ти відчуваєш щастя.

Я, особисто, навіть не сумніваюсь, що кохання існує. Навіть більше - я його бачила на власні очі. А історія його проста, комусь видається навіть буденною.

Він - не дарував її обережки квітів щодня та не запрошував на романтичні побачення. Вона - не завжди була лагідною з ним, мов кішка, і бувало гримала через побутові дрібниці. Вони ніколи не говорили про кохання, не виставляли його на показ. У них цього не було, бо вони були народжені в простому українському селі і доля їх була - важка праця, довжиною в життя. Їх кохання пройшло випробування війною на німецькими таборами, повоєнними злиднями, раптовою смертю однієї доньки, страшною хворобою та мученицькою смертю іншої доньки. Вони прожили разом майже п'ятдесят років. І коли їй не стало, йому, ще міцному та роботящому дідусяві, казали люди: "Чого ж ти живеш сам? Знайди собі бабусю, буде з ким віку дожити, до кого заговорити". А він усім відповідав одне: "Такої, як Ольга, більше немає!".

Їх кохання не закінчилось після "і доки смерть не розлучить нас...". Його тривалість - довша за життя, а сила - більша ніж смерть. Інакше чому ж тоді після її відходу у вічність він, старенький дідусь, більше року щодня ходив на могилу за кілька кілометрів. І в дощ, і в сніг - в будь-яку погоду. Він прожив довге і дуже важке життя та до останнього свого подиху не було жодного дня, щоб він не згадав її.

Ось таке "буденне" кохання! "Та що тут цікавого", - скажуть скептики. Що ця історія порівняно з романтикою Ромео і Джульєтти та пристрастю Реда Батлера і Скарлетт?! А мені, особисто, не треба кіношних сюжетів, щоб вірити в кохання. Мені справжніми здаються саме такі почуття, які були у моїх дідуся і бабусі.

Кожен із нас бачив і знає подібні історії. Бо такі люди живуть серед нас, а їх стосунки дають нам надію на те, що кохання існує. Вони допомагають вірити у можливість збереження його протягом усього життя. Вони є прикладом того, що кохання - це не егоїзм, а турбота і повага. Адже кохання - це вдячність та прийняття іншого таким, який він є. Це такий стан душі, коли поруч із кимось у тебе є все для щастя, а весь світ радіє разом із тобою.

Гавриш Н.Л., викладач спецдисциплін

Нашому роду, нема переводу!

Бажання створити родинне дерево своєї сім'ї та прослідкувати за розвитком мого роду у мене з'явилося уже давно, але то часу не вистачало, то натхнення, то старанності. Проте все змінив випадок: учні нашого училище брали участь у конкурсі "Дерево роду", за підтримки депутата Вінницької обласної ради Наталії Гетце. Спочатку я вагалась, чи подавати заявку на участь, адже в очікуваному результаті лежить кропітка робота. Проте, зрештою, вирішила, що це чудова нагода "копнути глибше" і стала учасницею.

Під час роботи мені довелося підняти сімейні архіви. На своє здивування дізналась багато нової інформації про себе та батьків. Бабуся з дідусям розповіли масу цікавих історій із свого дитинства, молодості. А це, завдяки конкурсу мені вдалося знайти наших родичів з якими, з якихось причин, втрачено зв'язок. У грудні у дідуся був ювілей і ми запросили всіх, хто знайшовся, в гості. Було дуже приємно, особисто мені з ними познайомитись та побачити після довгих років розлуки. Тепер спілкуємось із ними дуже часто - ходимо один до одного в гості.

Робота, яку я здала на конкурс була не дуже великою, тому що трішки не встигла зібрати повної інформації про всіх членів родини, яких хотіла внести. Хоч конкурс закінчився, але я продовжую роботу над деревом. Тому що, як виявилось, цікаво власноруч пройтись минулим свого роду та заглибитись в його історію.

26 грудня 2012 року у приміщенні Вінницької обласної філармонії відбулося масштабне родинне свято для всіх учасників обласного конкурсу "Дерево роду". Проводились підсумки та нагороджувалися учасники та переможці. На моє приємне здивування, прийняли нас дуже тепло. На другому поверсі була виставка робіт, де

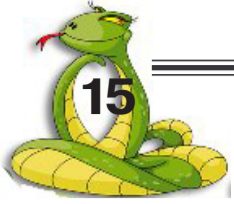
люди були вдягнуті у національні костюми. А ще дуже запам'ятався великий-великий самовар, біля якого і пригощали чаєм. Також можна було безкоштовно сфотографуватись біля великого стенду "Дерево роду". Сподобалось, як цілими сім'ями біля нього фотографувались. Добре це фото повісить в себе дома біля родинного дерева.

Після виставки розпочався концерт, під час якого нагороджували всіх учасників подарунками, що було дуже приємно, а переможці отримали справді цінні презенти.

Загалом, враження від участі в конкурсі лише позитивні. Окрема подяка Шафорост Тетяні Миколаївні, яка допомагала нам зареєструватися та підтримувала нас. Думаю, що на наступний рік теж буду брати участь і презентую вже дороблене повністю своє родинне дерево.

Юхимець М., учениця групи №20

ЦЕ ЦІКАВО...

Фізика на грошових купюрах

очоловав монетний двір Англії. Протягом двох років під керівництвом Ньютона було замінено монетні гроші Англії. При тодішньому рівні техніки зробити це було нелегко. Нью-

Фізика завжди відігравали в житті своєї країни не останню роль. Можна згадати Архімеда, за допомогою якого та його чудомашин жителі Сиракуз обороняли своє місто від загарбників.

Видатний англійський вчений Ісаак Ньютон не лише зображений на 1 фунті стерлінгу (валюта Великої Британії), але й сам займався друкуванням грошей: протягом трьох років (1696-99 рр.)

тону вдалося вдосконалити карбувальні верстати. Завдяки цьому їх продуктивність зросла у 8 раз.

Наступну купюру всі ми бачили, якщо не на власні очі, то у фільмах. Її вважають ознакою достатку. Але чи знаєте Ви, хто на ній зображений? На 100-доларовій банкноті США розміщено портрет президента Бенджа-

міна Франкліна, який також був фізиком. Одним із найвідоміших винаходів президента-вченого - громовідводом - користуються й досі.

Геній фізичної науки - Альберт Ейнштейн - також не залишився без "грошової" уваги, причому зображений він не на валюті рідної Німеччини чи США, де він працював. Його портрет прикрашає банкноту в 5 ізраїльських шекелів. Цікавий факт: Ейнштейну навіть пропонували стати президентом Ізраїлю, але він відмовився!!!

Привертає до себе увагу ще одна банкнота із портретом фізика. Це купюра колишньої Югославії із портретом Ніколи Тесли. Тут вражає номінал банкноти: 10 мільярдів (!) динарів.

Портрети фізиків розміщені також на банкнотах таких країн, як Австрія, Данія, Греція, Польща, Італія, Франція та ін. На жаль, на українських банкнотах фізиків ми не бачимо. Але, можливо, все ще попереду!!!

Суліма Сергій, учень групи №45

У січні та лютому святкують свій День народження:

- Голота М.В.;
- Гоцуляк Н.О.;
- Іваніщева О.А.;
- Нагірна Т.В.;
- Нігальчук Л.П.;
- Нігальчук М.М.;
- Павліченко О.І.;
- Веретянова О.О.;
- Гавриш Н.Л.;
- Грінчук В.П.;
- Клівіденко С.В.;
- Ковальська Ж.Г.;
- Молодова Н.А.;
- Прокопівнюк В.О.;
- Тимошенко Є.С.;
- Цимбалюк Д.М.

*За весною весна, за роками роки.
Відлітають від нас мов птахи.
Але ти не журись в день народження свій.
Тільки ніжно всміхнись і тих,
Хто поруч, любов'ю своєю зігрій.
Хай у щасті і здоров'ї проходять літа.
Хай голубкою білою мрія зліта.
Хай Бог захистить від зла і туги,
Хай мир і любов в домі будуть завжди!*

Ч И М О Ж Л И В Е Ж И Т Т Я Б Е З К О М П ' Ю Т Е Р А ?

Наше сучасне життя неможливо уявити без комп'ютера. Будь-яка людина на сьогоднішній день знайома із ними. Багато професій навіть не з'явилися б, якби людина не створила електронно-обчислювальну техніку.

Комп'ютери потрібні на виробництві, в офісах, банках, навчальних закладах і вдома. Вони відкрили новий етап в житті і розвитку людської цивілізації.

Чи могли б зараз люди жити без комп'ютерів? При особливому бажанні - так, але були б великі збитки. Чи звикли б? Все-таки, правильно кажуть, що повертатися у минуле не бажано, тому напевно комп'ютери ніколи не зникнуть.

Останнім часом комп'ютери та їх можливості дозволяють нам створювати більш комфортні умови життя - розумний будинок, наприклад, а також спрощувати виробничі процеси, скорочувати трудовитрати і багато іншого. Можна сміливо сказати, що наявність комп'ютерів в нашому житті - це вже перевага.

Таким чином, можна зро-

бити висновок про те, що комп'ютери і подібна складна техніка увійшли в наше життя настільки глибоко, наскільки це можливо. Сучасне людство перебуває в залежності від комп'ютерів, інтернету та електронних пристроїв. Це і не дивно. За свій комфорт людина платить своєю свободою. Давайте розберемося з тим, де і як люди використовують комп'ютер.

Для чого потрібен комп'ютер в офісі або на фабриці? Будь-яке підприємство, яке існує в сьогоднішньому діловому світі потребує супроводу електронно-обчислювальної техніки. Будь то звичайний офіс кадрового агентства, або найпотужніший завод з виготовлення автомобільних двигунів. Не варто окремо уточнювати, що другий наведений приклад потребує куди більш повної комп'ютеризації, ніж перший. Саме на цих комп'ютерах має зберігатися життєво важлива інформація, саме ці машини виконують складні обчислювальні або аналізаторські завдання, і, нарешті, саме ці пристрої збирають

громіздкі двигуни на конвеєрі. Навіть сучасна культура не може обійтися без повної або часткової комп'ютеризації. Музика? Запис і створення аранжувань, обробка звуку, супровід концертів - все це неможливо без використання якісної комп'ютерної техніки. Кіно? Монтаж, спеціальні ефекти, аудіосупровід і фінальне виробництво - без комп'ютера (хоча б одного) нікуди. Література? Друкована продукція видань, створення дизайну книги - потрібні комп'ютер. Одним словом, жоден вид діяльності людини не обходиться без активної участі комп'ютерних технологій.

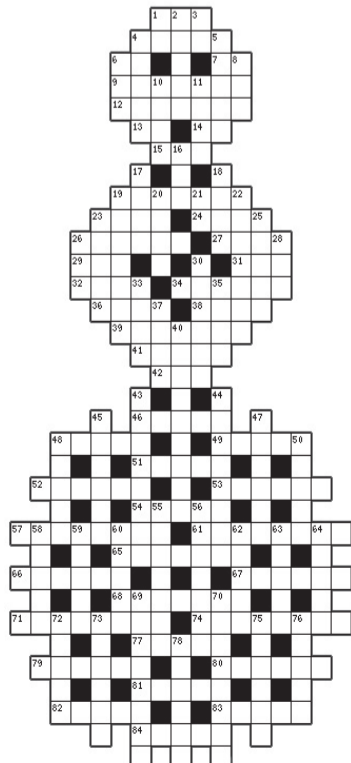
Я твердо переконана, що сучасна людина може стати успішною і щасливою тільки при умові, коли вона добре проінформована на рахунок оточення та себе самої, своїх можливостей. Комп'ютер надає таку унікальну можливість: бачити весь світ і себе у ньому. Комп'ютер - це шлях у майбутнє, де кожен зможе стати щасливим, адже, як писав В. Брюсов, "щастя лише знаючим дано!"

Колісник К.В.,
викладач спецдисциплін

По горизонталі:

1. Город в Наманганской обл.
4. Морское сидящее животное.
6. Осадок из минеральных и органических веществ на дне водоема.
7. Он в семействе полорогих о Тибет сбивает ноги.
9. Деньги как овощ (жарг.)
12. Кисломолочный продукт.
13. Крутой берег, обрыв.
14. Игра линзообразными шашками в Японии.
15. Город на Сахалине.
19. Российский космонавт. Летчик-космонавт СССР (1969), кандидат технических наук, дважды Герой Советского Союза (1969, 1975).
23. Головной убор невесты.
24. Земледелец в древней Спарте, находящийся на положении раба.
26. Певица по имени София, звезда советской и украинской эстрады.
27. Метка в картах.
29. Крупный исторический период.
31. Город в Грузии.
32. Русская разменная монета XV-XVI вв.
34. Математик в "Электронике"
36. Порода комнатных собак.
38. Озвученное недомогание.
39. Галантерейное изделие, появляющееся на шее.
41. Вход в

- улей.
42. Навесная палуба.
46. Вид движения лошади.
48. Нем. композитор, пианист и дирижер 19 века.
49. Реплика, "неслышная" партнерам по спектаклю.
51. Ставка обложения или оплаты.
52. Столица Мозамбика.
53. Столица Казахстана.
54. Таран в виде головы животного на носу корабля.
57. Речь без подготовки.
61. Консультант по определенным вопросам.
65. Светонепроницаемый футляр для предохранения фотопленки.
66. Договор угольков.
67. Род серег, прикрепляемых к мочке уха зажимом.
68. Известный заранее, до опыта.
71. Паническая реакция.
74. Химический элемент, полупроводник.
77. Драгоценный камень.
79. Замкнутая кривая, одно из конических сечений.
80. Раздел физики.
81. Хлопчатобумажная ткань с гладкой лицевой поверхностью.
82. Трафарет для вышивания.
83. Язык программирования.
84. Мяч для игры в бадминтон.

По вертикали:

1. Река на севере Италии.
2. Представитель народности Севера.
3. 3,14159.
4. Горящий и светящийся раскаленный газ, огонь.
5. Запаханное место на одежде, бумаге.
6. Неизвестный мистер.
8. Один из друзей Маугли, удав.
10. Роговое образование кожи у птиц.
11. Поэтическое сказание у древних скандинавов.
16. Краситель для волос, придающий радикально рыжий цвет.
17. Лек. растение.
18. Смысл, разумное содержание чего-нибудь.
19. Перечень книг, экспонатов, товаров.
20. Морское парусное судно с косыми парусами на кормовой мачте и прямыми на остальных.
21. Нота.
22. Городская ласточка.
23. Главная площадь Древнего Рима.
25. Дубильное вещество.
26. Молодежный стиль в музыке.
28. Вершина славы.
30. Площадка перед устьем русской печи.
33. Драгоценный камень, его еще называют благородным и огненным.
35. Звук работающего сердца.
37. Отпечаток лапы зверя.

40. Род бисера - разноцветные короткие стеклянные трубочки.
43. Шашлык из говядины.
44. Шаблон для букв.
45. Бескилевая птица, обитающая в Австралии.
47. Тот, кто живет на доходы от инвестиций, проценты от ценных бумаг.
48. Способ плавания.
50. Денежная единица Казахстана.
55. Охота на диких животных по особому разрешению.
56. Сигнал об опасности.
58. Шерстяной безворсовый двусторонний ковер ручной работы.
59. Подразделение текста, обозначаемое цифрами.
60. Водный покров Земли.
62. Бродячий фокусник в странах Востока.
63. Пирамидальный тополь.
64. Предмет одежды для ног (мн.ч.)
69. Волокно из листьев пальмы.
70. Физическое явление, которое может "заколебать" мост.
72. Наклейка на товаре с указанием его названия и цены.
73. Австралийское млекопитающее.
75. Ручное земледельческое орудие для рыхления.
76. Апогей страстей.
78. И медь, и олово, и цинк.

АБІТУРІЄНТУ

ВІННИЦЬКОГО МІЖРЕГІОНАЛЬНОГО ВИЩОГО ПРОФЕСІЙНОГО УЧИЛИЩА ЗАПРОШУЄМО НА НАВЧАННЯ

На базі 9 класів

Термін навчання - 2 роки
10 місяців

Юнаки та дівчата

1. "Кухар. Кондитер".
2. "Агент з постачання. Продавець продовольчих товарів".
3. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних".
4. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".

Юнаки

5. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин".
6. "Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення".
7. "Монтажник інформаційно-комунікаційного устаткування".

Дівчата

8. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку".
9. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".
10. "Секретар. Оператор поштового зв'язку".
11. "Оператор телекомунікаційних послуг".

На базі 11 класів

Термін навчання - 10 місяців

Дівчата

1. "Секретар. Оператор комп'ютерного набору".
2. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор поштового зв'язку".

Юнаки

3. "Кабельник-спаювальник. Електромонтер лінійних споруд електрозв'язку та проводового мовлення".
4. "Монтажник інформаційно-комунікаційно-го устаткування"

(Термін навчання - 2 роки)

Юнаки та дівчата

5. "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки".
6. "Агент з постачання".
7. "Кухар. Кондитер".
8. "Оператор комп'ютерного набору. Обліковець з реєстрації бухгалтерських даних".
9. "Оператор комп'ютерного набору. Електромеханік з ремонту та обслуговування лічильно-обчислювальних машин"

На III ступінь навчання

На базі робітничої професії «Агент з постачання» з отриманням диплома молодшого спеціаліста

Юнаки та дівчата

"Комерційна діяльність" - 1 рік 5 місяців

**ПІД ЧАС НАВЧАННЯ УЧНІ
ОТРИМУЮТЬ СТИПЕНДІЮ**

За професіями "Кухар. Кондитер", "Оператор комп'ютерного набору. Оператор комп'ютерної верстки" додатково формуються групи з числа молоді, які мають вади слуху.

Свідоцтво про реєстрацію
Серія ВЦ
№ 696-54-Р
Редакція:
(0432)
27-45-64

Назва видання:
Молодіжний Вісник
Відділ розповсюдження:
(0432) 27-45-64
Тираж: 1100 шт.
Рекомендована ціна:
договірна
Видавець та засновник:
ДПТНЗ "ВМВПУ"

Редактор: Тютюнник М.М.
Літ. редактори: Ластівка І.В.,
Редакційна колегія газети «Молодіжний вісник»: Цимбалюк Д.М., Драчук Н.В., члени учнівського самоврядування
Комп'ютерна верстка: Олексієнко Г.П.
Адреса редакції та видавця:
м. Вінниця,

- Статті публікуються в порядку обговорення.
- Автори надрукованих матеріалів відпо-відають за добір і точність наведених фактів і даних, інших відомостей.
- Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати текст. Рукописи не рецензуються і не повертаються.
- Думки авторів публікацій не завжди збігаються з точкою зору редакції

Віддруковано в друкерні ТОВ "Прес Корпорейшн Лімітед", м.Вінниця, вул.Чехова, 12а. Телефон: (0432) 55-63-97
Тираж 1100 прим.
Замовлення № 13 09 01